

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

BARIŞ İÇİN

TOPLUMSAL DEVİRİM

•Devrimci
Etkinliğı
Öne
Çıkarmak

•Sincan
Olayları
Ve G-8

•Nabucco,
Gülen Cemaati,
TSK: Bir Garip
Çorba

•Ayışığı
Sanat
Merkezi
6.Konferansı

•Yoldaş
Fidel'in
Düşünceleri

23-26 Temmuz 2009 AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ KONFERANSI

SARKIS ÇERKEZYAN (1916-3 Ağustos 2009)

**“Eski tüfekler”den Sarkis Amca’mızı yitirdik.
Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.**

“Ben hayattaki saftımı iyi seçtiğime inanıyorum. Komünist oldum. Bu yaşa kadar hep insanların iyiliği için, düşmanlıkları gidermek için çalıştık. Halklarımızın bir daha benzer acılar yaşamaması için, aralarındaki gereksiz perdelerin kaldırılmasına uğraştık. Emeklerimin boşa gitmediğini düşünüyorum. Halklarımızın çektiği acıların tekrarlanmaması, gelecek hiçbir neslin benzer yıkımlar, kıyımlar yaşamaması en büyük dileğim.”

DEVİRİMCİ ETKİNLİĞİ ÖNE ÇIKARMAK

Bazı halklar kapitalizme karşı örgütlülükleriyle kendilerini gösterirler; bazı halklar ise devrimci etkinlikleriyle öne çıkarlar.

Bir halkın iyi örgütlenmiş olması, ona eski toplumu devirmede güçlü bir konum kazandırır. Yeni toplumun kuruluşu sırasında ise ileri bir noktadan başlamış olur. Halk kitlelerinin yaygın ve ileri örgütlülük düzeyine ulaşması kapitalizmin gelişmesine, sınıf mücadelesinin seyrine, sınıflar ilişkisinin nesnel durumuna, sosyalizmin yaygınlığına ve çeşitli tarihsel süreçlere bağlıdır. Ancak çeşitli ülkelerin koşulları ve tarihsel gelişimi aynı değildir. Baskının çok yoğun olduğu, işçi sınıfı ve halk kitlelerinin büyük engeller ve yasaklamalarla iç içe olduğu, faşizmin bir devlet biçimi karakterini aldığı ülkelerde yığınların örgütlenme düzeyi genellikle daha zayıftır. Bu ülkelerin somut şartlarını gözardı eden oportünizm ve onun olgunlaşmış hali olan reformizm iktidar mücadelesinden önce en geniş kitlelerin örgütlü olmasını bekler. Dış koşulların, yaşamın bizim dışımızda gelişmesi, sistemin iç çelişkilerinin keskinleşmesi ve bir devrimi zorunlu hale getirmesi onun görüşlerini fazla etkilemez. Bu gelişme karşısında görüşlerini gözden geçirip kitlelere öncülük edecek konuma gelmek yerine halk yığınlarının örgütlülük düzeyi yetersiz diye devrimden uzak durma tercih ediliyor.

Oysa ki tekelci kapitalizmin toplumda egemen olmasıyla birlikte, sınıflar mücadelesinin devrimci niteliği belirgin olarak ileri çıkar. İşçi sınıfı temsilcilerinin yapması gereken şey yığınların devrimci hareketinin hedefine ulaşması için onu yönlendirmektir. İşçi sınıfı örgütlenmesi zayıf olsa da devrimci etkinliğiyle geniş halk kitlelerini

kendi etrafında birleştirebilir ve devrimi gerçekleştirebilir. Devrimci etkinliğini yoğunlaştıran halklar devrimci istemlerini daha kısa sürede yaşama geçirirler. Yirminci yüzyılın toplumsal devrimleri halkların devrimci enerjisi ve devrimci etkinliği harekete geçirilerek başarıya ulaşmıştır. Devrimci halk kitleleri iktidarı ele geçirdikten sonra, elindeki iktidar gücüne dayanarak ve devrimin yarattığı etkiyi sonuna kadar kullanarak geniş kitleleri birleştirip örgütlerler. Bu kuralın dışında yapılmış bir devrim gösterebilir miyiz? Emekçi kitlelerin ortak çıkarları etrafında birleşmesi ve örgütlenmesini, istemlerinin yaşama geçirilmesini onlara yalnızca devrimci bir iktidar verebilir. Yalnızca devrim en geniş kitleleri birleştirebilir.

Savaşa sınırlı bir örgütlenmeyle girenler devrimci etkinlikleriyle kendilerinden yana olmayan durum ve koşulları aşabilirler. Engelleri aşmasını ve sonuç alıcı konuma gelmesini sağlayacak olan kesinlikle devrimci etkinliktir. O zaman burjuvazinin kitlelerin örgütsüzlüğünden beklediği sonuçlar boşa çıkartılmış olur. Sömürücü güçlerin beklentilerini boşa çıkartmanın, ezilen ve sömürülen kitlelerin devrimci etkinliğini harekete geçirmekten başka yolu da yoktur. Devrimci etkinlik en geniş emekçi kitleleri birleştirip harekete geçirdiği gibi örgütsüzlükten ileri gelen kendine güvensizliklerini ortadan kaldırır. Yığınların devrimci etkinliğine dayanmadan, devrimci etkinliğin çeşitli biçimlerine başvurmadan bir baskı ve sömürü toplumu olan burjuva toplum devrilemez.

Sömürücü güçlerin beklentilerini boşa çıkartmanın, ezilen ve sömürülen kitlelerin devrimci etkinliğini harekete geçirmekten başka yolu da yoktur. Devrimci etkinlik en geniş emekçi kitleleri birleştirip harekete geçirdiği gibi örgütsüzlükten ileri gelen kendine güvensizliklerini ortadan kaldırır. Yığınların devrimci etkinliğine dayanmadan, devrimci etkinliğin çeşitli biçimlerine başvurmadan bir baskı ve sömürü toplumu olan burjuva toplum devrilemez.

Büyük halk yığınları egemen güçlerle olan savaşımını koşullara göre şu veya bu biçimde başvurarak kendi lehlerine çevirebilirler. Devrimci bir halk devrimci etkinliğin verdiği güçle örgütlenmedeki zayıflıklarını, yetersizliklerini, örgütlenmede karşılaştığı engelleri aşmanın daha iyi yol ve biçimlerini bulur. Böylesine devrimci bir etkinlik gösterebilen bir halk kendi faaliyetlerini çok daha çabuk örgütler.

Devrimci görüşler ilk başlarda zorunlu olarak az sayıdaki insan tarafından benimsenir. Bu aynı zamanda, bir ülkedeki işçi sınıfı hareketinin evrimiyle ilgili bir durumdur. Devrimci düşünceler sınıf mücadelesinin gelişimiyle birlikte geniş yığınların düşüncesi haline gelir. İşçi sınıfının bağımsız politik örgütlenmesi de böyle bir yol izler. İlk başlarda sınıfın hem bilinçli hem kararlı devrimci kesimi örgütlenir, giderek yeni kitleleri kendine çekerek büyür. Komünist partisi nitelikli devrimci yapısıyla kendi dışında çok daha geniş emekçi yığınları yönlendirir. Komünist partisi bu görevini karşısına çıkan bir dizi güçlüğü yenmeden yerine getiremez.

Bizde işçi sınıfının örgütlenmesi yüz yıl boyunca sürekli olarak yasak, baskı ve saldırıya uğradı. Tüm bu saldırı ve baskılar bugün daha yoğun bir biçimde uygulanıyor. Bundan yaklaşık kırk yıl önce devrimci anlamda ilk örgütlenmeler ortaya çıktığında devrimci örgütler geniş değil dar yapılanmalar olarak hareket ettiler. Komünist devrimci örgütlenme daha sonraki yıllarda belli bir genişleme göstermekle birlikte yine de Lenin'in sözünü ettiği devrimciler örgütü konumunu sürdürmüştür. Bizdeki durum Avrupa'yla karşılaştırıldığında arada belli farklar olduğu görülecektir. Avrupa'da işçi sınıfının bağımsız politik örgütlenmesi uzun bir yasal çalışma koşullarına göre şekillenmiştir. Bizde devrimci sınıf örgütlenmesi Avrupa'dan farklı olarak devamlı biçimde sermayenin ve faşist devletin baskısı altında mücadele yürütmek durumunda olmuştur. Bizde daha sınırlı, dar bir örgütlenmeye karşın örgütlü komünist mücadele son derece militan, en zor koşullara dayanıklı ve pratiğin içinde çelikleşmiş olarak varlığını sürdürmüştür. Böylesine sınırsız özveri ve savaşım yeteneği yıllarca sürmüştür. Bizdeki, halkların belirgin olarak daha ön planda olan, devrimci etkinliğidir. Mücadele her zaman kitlesel olmamıştır, ancak

devrimci nitelikte gelişmiştir. Faşizm ve sermayenin ağır terörü altında olan kitlelerin kapitalist düzene olan tepkilerini her an sokağa dökülerek göstermeleri beklenemez. Böyle zamanlarda devlet güçleriyle açık kapışmaya daha az insan katılmıştır; eylemlerin kitleselliği değil ama devrimci yönü ağır basmıştır. Harekete geçmeyen insanları zaman içinde eyleme geçiren de eylemlerin devrimci niteliği olmuştur. Sermayenin ve faşist devletin emekçilerin örgütlenmesinin önüne getirdiği sayısız yasal ve fiili engeller emekçi halkların devrimci etkinliğiyle aşılmıştır. Kapitalist toplum ve kapitalist devlete karşı verdiği devrimci sınıf mücadelesiyle emekçi kitleler dünyadaki devrimci halklar arasında bir yer edinmiştir. Kürt halkı yıllarca süren devrimci mücadelesiyle devrimci bir halk olarak bölgede ve dünyada kendini kabul ettirmiştir.

Halkların devrimci etkinliğine dayanmak, onu güçlendirmek ve geliştirmek yerine sık sık kendi kof örgütlenmesine atıfta bulunanlar kitlelerin devrimci etkinliğiyle karşı kaşıya gelirler kaçınılmaz olarak. Farklı sınıfların maddi yaşamdan kaynaklı karşıtıkları zorunlu olarak derinleşir. Çatışmalar karşıtıkların gelişimine bağlı olarak derinleşir ve şiddetlenir. Halk yığınları mücadelesinin devrimci biçimler alması, sıçrama göstermesi ve yükselmesi oluşmuş olan nesnel durumun bir sonucudur. Devrim mücadelesi kapitalizmin ekonomik yıkımı ve sınıf karşıtıklarının iyice belirginleşmesine bağlı olarak büyüyen bir tempoyla ileri çıkar. Devrimin büyüyen gelişimini karşılayacak bir konuma gelmek yerine o büyük devrimci hareketi kendi geri çizgisine çekmeye çalışanlar devrimin kendi gelişi tarafından aşırlar.

Devrimci halk yığınları mücadelesi henüz iktidarı ele geçirecek düzeye gelmediyse de, bu yönde büyük bir atağa kalkmıştır. Geline durumda ne burjuvazi eskisi gibi yönetebiliyor, ne de kitleler eskisi gibi yaşamak istiyor. Her sınıf durumu kendi lehine değiştirmek için bütün gücünü savaş alanına sürüyor. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın mevcut durumun değişeceği açıktır. Ezilen ve sömürülen yığınlar, devrimci etkinliğini yoğunlaştırarak, savaş alanından zaferle çıkar ve iktidarı ele geçirir.

C.DAĞLI

Halkların devrimci etkinliğine dayanmak, onu güçlendirmek ve geliştirmek yerine sık sık kendi kof örgütlenmesine atıfta bulunanlar kitlelerin devrimci etkinliğiyle karşı kaşıya gelirler kaçınılmaz olarak. Farklı sınıfların maddi yaşamdan kaynaklı karşıtıkları zorunlu olarak derinleşir. Çatışmalar karşıtıkların gelişimine bağlı olarak derinleşir ve şiddetlenir. Halk yığınları mücadelesinin devrimci biçimler alması, sıçrama göstermesi ve yükselmesi oluşmuş olan nesnel durumun bir sonucudur. Devrim mücadelesi kapitalizmin ekonomik yıkımı ve sınıf karşıtıklarının iyice belirginleşmesine bağlı olarak büyüyen bir tempoyla ileri çıkar. Devrimin büyüyen gelişimini karşılayacak bir konuma gelmek yerine o büyük devrimci hareketi kendi geri çizgisine çekmeye çalışanlar devrimin kendi gelişi tarafından aşırlar.

SİNCAN OLAYLARI VE G-8

Meğer ne çok sevmeyeni varmış Çin'in Türkiye'de! Boy boy faşist partiler ve besleme tosuncuklar sokaklarda konvoylar oluşturdular. Bu sefer bahane Sincan olaylarıydı. Gazeteler bu faşist güruhu aşka getirmek için en iğrenç yalanları tespih taneleri misali sıraladılar. Bu işin şampiyonluğunu Hürriyet yaptı. Basının amiral gemisi olmakla övünen bu gazete, misyonuna uygun olduğunu, bunu hak ettiğini kanıtladı ve trafik kazaları sonrası, çekilen pek çok fotoğrafı "işte katliam belgesi" çığırkanlığıyla manşetten duyurdu.

Servetini kara borsadan ve dağıttığı rüşvetten elde ettiği adeta övünülerek duyurulan bir gerici kadını "Uygurların anası" ilan ettiler. Bu kadar iğrenç yalanlarla dolu bir kampanya zor görülür. Estirilen fırtınanın etkisinde kalan kimi reformist çevreler Sincan olaylarının solun bir sorunu olması gerektiğine dair vaazlar vermeye başladılar.

Yaratılan tantana yeterli olmadı ve "esir Türkleri kurtarma" günlerini hatırlayan Recep Tayyip Erdoğan vitesi büyüterek olaylara bir "soykırım" yakıştırmayı yapıverdi. Son vites dizginlerinden boşanan bu şoven kampanyadan anlaşılıyor ki Türk egemenler, Gürcistan savaşı sırasında komşusu Rusya'ya karşı taktik maktan çekindiği tavrı, bu kez Çin'e karşı göstererek emperyalist efendilerine geçmiş unutturmaya çalışıyor. Bir bakan "boykot" lafını ağzına alacak oldu, lafı ağzına tıkadılar. Çünkü her zaman olduğu gibi siyasi nutuklarında mangalda kül bırakmayan burjuva yöneticiler, ekonomik açıdan Çin'den yapılan ithalatın Türkiye için önemini biliyorlardı. O ucuz Çin malları olmasaydı, bu kadar yoksulluk içinde yaşayan kitlelerin bir patlama noktasına varması kuşkusuz daha hızlı olurdu. İşte bu varolan çelişki nedeniyle, en iğrenç yalan kampanyalarının yürütüldüğü basında, olayların ardındaki gerçeği görmeye çalışanların düşünceleri ister istemez yer buluyor.

Olayların Perde Arkası

Sözünü ettiğimiz yazarlardan biri Enis Berberoğlu. Kampanyanın en iğrenç yalanlarla devam ettiği günlerde bu yazar, köşesinde, Sincan olaylarının perde arkasına dair, şu son derece yerinde tespitleri yazabiliyordu. İşin doğrusu, aynı nedenleri Leninistler sıralamış olsa, eminim tüm ortalama sol burun kıvrırdı. Ama bu kez gerçekler, bir burjuvanın kaleminden dökülüyor, ortalama solun çok daha ciddiye alacağı kesin. Enis Berberoğlu'nun konuya ilişkin 11 Temmuz tarihli yazısını olduğu gibi aktarmak yararlı olacak:

"SİNCAN'ı yerel etnik çatışma boyutundan küresel ölçeğe çıkartırsak...

ABD, tarihinin en ciddi ekonomik krizini yaşıyor.

İflasları, işsizliği önlemek için durmadan para basıyor.

Amerikan para biriminin değer kaybı kaçınılmaz görülüyor. Ama işe bakın ki, ABD Doları dünyanın rezerv para birimi.

Merkez Bankaları kasalarının üçte ikisi dolarla dolu.

Son günlerde, "Dolar rezerv para olmasın" diyenler çoğaldı.

Dolar rezervi en yüksek ülke kim biliyor musunuz? Çin.

1.3 trilyon dolardan fazla rezervi olduğu tahmin ediliyor. Ayrıca Çin, ABD tahvili satın alarak faizi düşük tutuyor. Karşılığında Çin, ABD'ye ucuz mal satarak istihdam sağlıyor. Çin geçen ay Rusya ile buluştu, yeni rezerv parayı tartıştı. Zirvede yeni paranın adı bile konuldu: "Şio". Dün başlayan G-8'de doların tahtının sarsılması işten değildi. Ama Sincan'da olaylar patladı, Çin'in karizması çizildi. G-8'e hareketinden önce Çin Dışişleri Bakan Yardımcısı açıklama yaptı.

"Dolar uzun yıllar ana rezerv para birimi olacak" dedi.

Hiçbir hayat milyarlarca dolarla bile ölçülmez.

Ancak bu dünyada, para için çok cinayet işlenir."

Faşist basının amiral gemisinin önde gelen yazarı, bu satırları ruhunun derinliklerindeki son vicdan kırıntısıyla mı kaleme aldı yoksa ekonomik olarak Çin'den ithalata bağımlı olmanın tutsak ruh haliyle mi, bilinmez. Sonuçta bozuk saat günde bir kez olsun doğru zamanı gösteriyor. Estirilen şoven fırtınanın ortasında düşüncesi felç olanlara, bu kez burjuva saflardan bir uyarıcı geldi.

Her Fırtınada Eğilenler

Sosyalizmin hatalı, eksik ve kimi zaman korkunç sonuçlara yol açan yanlış uygulamaları, dünya proleter hareketinin her dönem baş ağrısı olmuştur. Ve her seferinde emperyalist-kapitalist sistem bu hataları bire bir milyon katarak öyle iğrenç biçimlerde kullanmıştır ki -bu sayede kendi pisliklerini örtmek istiyordu-, yaratılan fırtına karşısında devrim cephesinin zayıf unsurları hep eğilip büküldüler. Sincan olaylarını faşist tosuncuklarla aynı ağızdan protesto eden bir reformist, "Çekoslovakya işgaline karşı çıkmalıydık, Miloseviç'e dur demeliydik" diye başlıyor sözüne. Bu işin bir sonu yok. Ama varacağı yer belli: Burjuvazinin kucacı.

Sosyalizmin ya da iyi-kötü onun adına hareket edenlerin yaptığı hatalardan, kuşkusuz, dünya proletaryası sorumlu değildir. Yapılanları eleştirmek başka, yaratılan tantananın bizi burjuva saflara sürüklemesine izin vermek ise bambaşka bir şeydir. Sağlam karakterlilik devrimci hareketin omurgasıdır, her rüzgârda eğilen omurgayla devrimin zaferine ulaşamaz. Sağlam karakter, ne doğuştan gelir ne de gökten zembille iner; onun temelli politik ilkelerdir. Leninizmin ulusal soruna dair en önemli ilkelerinden biri de, gerici karakterli ulusal kalkışmalara destek vermemektir. Sincan-Uygur'da Çin'e karşı yükseltelen hareketin nasıl gerici karakter taşıdığını görmek için, yukarıda E. Berberoğlu'nun sıraladığı gerçekleri bilmeye dahi gerek yok. Bu hareketin gerici karakterini, bu hareketin dünya çapındaki sözcülerine ve destekçilerine bakarak anlamak bile mümkün.

Bir başka açıdan Sincan olayları, Türk tekeli sermayesine uzunca bir süredir hasretle bekledikleri bir fırsat sunuyordu. Sokaklar uzun bir süredir devrimci kitlelerin ayak sesleriyle sarsılıyordu, sokağın efendisi devrimdi. Kaldırım taşlarından yasalar çıkıyor, bari-katlardan oylamaya sunuluyor, burjuvaziden taviz üzerine taviz kopartıyordu sokaklar. Buna rağmen, karşı-devrimin toplumsal cephesi suskun, moralsiz, gelişmeleri izlemeye mahkûm bir felçli gibiydi. Fakat nasıl ki bu yılın başında Filistin sorunuyla ilgili olarak, karşı-devrimci güruhlar sokakları doldurduysa bu kez "soydaş katliamı" söylencesiyle sokaklar dolduruldu. Görünen o ki karşı-devrim cephesi, durum karşısında kendi argümanlarına yeterince taraftar bulamıyor; ancak sorunları "ithal" ederek canlı kalmaya çalışıyor. Karşı-devrim dışarıdan kendisine kan takviyesi yapacak denli mecalsizken, sol adına onlara karşı çıkanlar, ne budalaca bir iş yaptıklarının farkındalar mı?

NABUCCO, GÜLEN CEMAATI, TSK: BİR GARİP ÇORBA

Son günlerin moda tartışması şu: Gülen cemaati AKP yardımıyla devleti ele geçiriyordu ve bu yolda polis teşkilatını kullanmaktaydı: TSK ise bu gidişe izin vermiyordu. Bir anda ortalık polis-TSK çatışmasına dair en rafine tezlerle toz duman oldu. Tekelci gündemin tartışmalarında, kendini illa ki bir tarafa beğendirme peşindeki pek çok sol kesim de, her zaman olduğu gibi, tatlı suda balık avlamayı ne kadar sevdiğini gösterme fırsatı buldular. Oysa avlayan değil, avlanan oldular.

Kendi iç çatışma ve çelişkilerini maniple ederek, toplumda kendine yandaş toplama konusunda artık oldukça ustalaştığı görülen tek elci sermaye için, böyle her ortaya atılan sazanları avlamak elbette hiç zor olmadı. Hatırlanacağı üzere bu tartışma, Genel Kurmay Başkanı İlker Başbuğ'un "TSK'ya karşı asimetrik bir psikolojik harekât var" sözleriyle alevlenmişti. Bizim cenahın "külyutmaz"ları, oltadaki bu yemi alıp, çorap söküğü gibi teoriler ürettiler. Hepsinin ortak kanısı, bir ordu devleti-polis devleti çatışmasının yaşandığına ilişkindi. İyi ama, TSK'yı politikadan dışlamaya çalıştığı iddia edilen hükümetin, hemen her önemli adımı askere danışmadan atmadığını görmek için, alim olmaya gerek yok. Ama zaten, tek elci sermayenin faşist politik egemenliğinin kurumlaşmış işleyişini bilenler için söz konusu tartışma yeterince saçmaydı.

Tüm bunlara rağmen, ateş olmayan yerden duman çıkmaz tabirine uyararak, neden TSK'nın kuyruğuna basılmış gibi can-hıraş bağırdığını ve hemen sonra bu yüksekte konuşmaların neden bıçak gibi kesilmiş olduğunu değerlendirmekte yarar var. Çünkü görünen o ki; Ortadoğu'da tüm taşların yerinden oynadığı bir gelişme aşamasına varılmıştır ve bu aşamada Türkiye yerini-konumunu belirlemek konusunda büyük açmazlar ve çelişkiler içindedir. Bu açmazların egemenlik katlarındaki yankısı, zaten devrimin baskısıyla yeterince zayıflamış siyasi iktidar üzerinde, tahmin edilenden daha büyük olmaktadır.

Ortadoğu'da Değişen Manzara

Bölgenin dengelerini sarsan en önemli olaylardan biri, kuşkusuz, İran halkının şimdilik bastırılmış görünen isyanıdır. Ortadoğu'da son derece önemli siyasi ve kültürel etkisi bulunan İran'daki her değişim bölgeyi baştan sona etkileyen bir potansiyeli her zaman barındırmıştır. Nitekim yaşanan halk isyanı, bölgede İran'a benzer şeriat hükümetleri üzerinden kadiri-mutlak ilan edilen tüm gerici-burjuva egemenlikleri tehdit etti. Dahası, dünyanın belki de en yoğun silahlanmış halk kitlelerinin bulunduğu bu barut fıçısına, devrimin bahar havasını üfledi. Hamas-Hizbullah gibi, burjuva düzenin adına silahlı halk güçlerini gerici kapanlarda hapseden gruplar için alarm zilleri çalmaya başladı.

Buna ek olarak, emperyalist dünya, hiç beklemediği bu gelişme karşısında, bir anda kendini derin bir ikilem içinde buldu. Bir taraftan patlak veren isyanın devrimci demokratik gelişmelere yol açmasından derin bir endişeye kapılırken diğer taraftan da yükselen halk isyanının gerici molla rejimini zayıflatıp daha işbirlikçi bir hükümetin kurulabilmesi için bu isyandan sonuna kadar yararlanmaya çalıştı. Bu da, İran'a karşı tavırın sertleşmesini, bir takım yaptırımların hayata geçirilmesi için uygun koşulların yaratılmasını sağladı. İsrail siyonist rejimine ait savaş gemileri tarihte ilk kez Süveyş Kanalı'nı geçerek İran açıklarında gezinmeye başladı.

İran'ın tek elci gerici mollaları doğrusu bu türden açık tehditleri gökte ararken adeta yerde buldular. Çünkü İran'da bir halk isyanını bastırıp susturmanın en kısa yolu, İran emekçi sınıflarını ve ezilen halkları ABD-İsrail tarafından açık tehdit altında olduklarına ikna etmektir. Yani bundan böyle gerici tek elci molla rejimi, emperyalizmin yükselen tehdit dolu söylemlerinin üzerine benzin dökcektir, yangına adeta körükle gidecektir, ezilen, sömürülen kitlelerin içten içe devam eden isyanını bastırmak için bu "dış tehdit"i kullanacaktır.

Bu, sömürücü sınıfların ezelden beri bilinen taktikleridir.

Bir ayaklanmayı, bir isyanı, bir iç savaşı önlemek için dış savaflara başvurmak; ya da en azından dış savaş tehlikesi olduğuna dair kitleleri inandırmak. Koşullar da bu konuda mollalara yardımcı olacak cinsten. Çünkü emperyalistler ortaya çıkan durumdan daha işbirlikçi bir hükümet için yararlanmayı sonuna kadar deneyeceklerdir. Bu da bölgede İran'a karşı ticari ambargolar ve askeri tehditlerin artması demektir.

Bu konuda en kritik ülke Türkiye. Şu günlerde Türkiye yönetici sınıfları, hamisi emperyalizme sadakatini göstermek ile son derece modern silahlara sahip İran karşısına askeri-siyasi bir tehdit olarak dikilmenin tahmini zor tehlikeleri arasında karar veremeyen bir konumdadır.

Kısacası İran'daki halk isyanı, dünyanın en yoğun silahlanmış bölgelerinde bir devrim baharının rüzgârını estirdi ve bu da, hem İran'a hem de tüm bölge ülkelerine karşı emperyalist-kapitalist dünyanın müdahalelerinin acilen yoğunlaşması ihtiyacını doğurdu.

Çünkü görünen o ki; Ortadoğu'da tüm taşların yerinden oynadığı bir gelişme aşamasına varılmıştır ve bu aşamada Türkiye yerini-konumunu belirlemek konusunda büyük açmazlar ve çelişkiler içindedir. Bu açmazların egemenlik katlarındaki yankısı, zaten devrimin baskısıyla yeterince zayıflamış siyasi iktidar üzerinde, tahmin edilenden daha büyük olmaktadır.

Alelacele Nabucco

Ortadoğu'nun taşlarını yerinden oynatan diğer gelişmeler ise Irak'ta yaşanıyor. Şimdiden söylenebilir ki Irak artık bölünmüş ancak bu durumu henüz resmîyet kazanmamış bir ülkedir. ABD işgal kuvvetlerini geri çektikçe bu gerçek daha net ortaya çıkmaktadır. Hâlihazırda ABD'nin her sözünü iki etmeyen Maliki ve çevresindekilerin, ülkeden ABD askeri çekildikten sonra yüzünü İran'a çevireceğini herkes biliyor. Sünni Araplar ise, bizzat ABD tarafından silahlandırılan egemen oldukları bölgelerde resmen bir devlet otoritesi gibi davranan güçleriyle, bu bölgeleri korumaya kararlı görünmekte.

En çarpıcı ve bir o kadar ciddi bir hazırlık ise, Kürt yönetiminin gerçekleştiriliyor. Daha şimdiden bağımsız bir anayasa hazırlandı, geçen haftalarda Meclis tarafından kabul edildi ve son adım olarak halkoyuna sunulması kaldı. Bu anayasada, Kürdistan bölgesi içinde Kerkük ve Musul eyaletleri de yer almakta. Görünen o ki Güney Kürdistan halkı, bölünmüş bir Irak gerçeğini çoktan kabul etti ve bağımsız bir ülke olma yolunda ciddi ve somut adımları atıyor.

Söz konusu anayasa girişimine ABD'nin karşı çıktığı söylenirse de Talabani ve Barzani gibi işbirlikçilerin ABD'nin izni ve onayı olmadan -bırakın bir anayasayı- herhangi bir kararnameyi bile hazırlayacak ne güçleri vardır ne de cesaretleri. Manzara gün gibi ortadadır. İşgal kuvvetlerinin çekilmesiyle, ABD, elinde yalnızca Güney Kürdistan'ın kalacağını pek iyi biliyor. Ve bu gerçeği, en başta Türkiye'nin egemenlerini kabul etmeye alıştırmıyorlar.

Türkiye tekeli sermayesi, başka bir zaman olsa üzerinde hamasetle tepineceği kuşkusuz Güney Kürdistan anayasasını, neredeyse tam bir sessizlikle karşıladı. Bu konuyu gündeme taşımaya niyetli çevreler, TSK nezdinde susturuldu. Bu da, ABD'nin Türk egemen sınıfına bağımsız bir Kürdistan gerçe-

ğini kabul ettirebilmek konusunda, epeyce yol katettiği anlamına geliyor. Susup oturmuş olsa da, bu, Türkiye'nin yutabileceğinden daha büyük bir lokma.

Çok değil bundan birkaç ay önce Güney Kürdistan'da milyarlarca dolarlık yeni petrol sahaları işletmeye açıldı. Dünyanın sayılı gazeteleri bu durumu okuyucularına "yeni bir petrol devleti doğuyor" manşetleriyle duyurdular. Başka bir deyişle, bunun anlamı, dünyanın en büyük güçlerinin gözleri artık Güney Kürdistan üzerinde demektir. Bu güçlerin özel bir korumaya alacağı yeni bir devlet böyle doğdu.

ABD, doğumu tüm dünyada adeta kutlanan bu petrol devletini, Nabucco gibi boru hatları yardımıyla doğrudan Avrupa'ya bağlamak istiyor. Ancak, Kürdistan gerçeğini kabul et-

mekte zorlanan Türkiye, bugüne dek ısrarla sürdürdüğü neredeyse tüm isteklerinden vazgeçerek, 13 Temmuz'da Nabucco imza törenine alelacele girişti. Böylece, çok değil, belki iki yıl sonra bağımsız bir taraf olarak bu projeye girmesi mümkün Güney Kürdistan'ı dışta bırakmış oldu. Ya da kendini bununla kandırıyor. Çünkü daha imzalar kurumadan, Güney Kürdistan'daki rezervler hesaba katılmadan Nabucco'nun işlemeyeceği yorumları geldi.

Aynı günlerde Uluslararası Kriz Grubu'nun bir raporu dünya basınına düştü, nasıl bir tesadüfse... Bu rapora göre Güney'de halk ve yöneticilerin, Irak'ın bölünmesi durumunda Türkiye ile birliğe hazır oldukları iddia ediliyordu. Adı geçen raporu yazan grubun, emperyalist mali sermayenin en seçkin kişilerinden oluştuğu gözönünde tutulursa, bu "birleşme" arzusunun, Kürt halkından çok ABD tarafından empoze edildiğini rahatlıkla söylememiz gerekir.

Kısaca, ABD ve AB, İran'a karşı daha sert yaptırımlar ve Güney Kürdistan'ı korumaya almak, hatta Gülen cemaati gibi, burada oldukça etkili Nurculuk tarikatı yoluyla halkı gericileştirmek gibi konularda Türkiye'yi sıkıştırmaktadır. Bunun, orta vadede, bir federasyon dayatmasına varacağını tahmin eden Türkiye ise, içten ve sessiz bir ayak direme yoluna başvuruyor.

Kuşkusuz, eğer bir yanda ekonomik krizlerin olağanüstü hareketlendirdiği işçi sınıfı ve öbür yanda alabildiğine öfke dolu örgütlü Kürt halk hareketinin muazzam baskısı olmasaydı, Türk tekeli sermayesi, bu çok ciddi politik dönüşümleri, az çok uzun döneme yayılan tasfiyeler yoluyla gerçekleştirebilecekti. Ama işte bu muazzam baskıdır ki, her ciddi politik dönüşümü, tekeli egemenlik saflarına düşen bir havan mermisine çeviriyor. Bu yüzden birileri kuyruğuna basılmış gibi bağırp dururken, diğerleri "tasfiye, tasfiye" diyerek tempo tutuyor.

26 Haziran 2009 Cuma gece yarısı TMBB’de iş yasasına eklenen bir hükümlerle “Özel İstihdam Büroları aracılığı ile geçici iş ilişkisi kurulabilmesi” yasalaştı.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer’in “amele pazarında kamyonların arkasına doldurulan işçilere çözüm” diye sunduğu yasa, özünde yıllardır fiilen uygulana gelen bir sömürü biçiminin yasalarla güvence altına alınmasına ve varolan sömürünün daha da artırılmasının önünün açılmasından başka bir şey değil. Yapılan düzenleme ile yıllardır özellikle temizlik, inşaat, turizm gibi hizmet sektörüne ucuz ve geçici işçi sağlayan “Danışmanlık Büroları” adı altında faaliyet yürüten aracı firmaların faaliyetlerini bütün sektörleri kapsayabilecek şekilde genişletmelerinin ve hemen her alanda var olan taşeron işçi çalıştırılmasının yasallaştırılmasını sağlıyor. Yani bugün sanayide, tarımda ve daha birçok alanda burjuvaziye istediği zamanda, ihtiyacı olan süreyle, istediği kadar işçiyi mümkün olan en düşük ücretle satan ve bu satıştan hiçte küçümsemeyecek karlar elde eden çoğu eski işçi “açıkgöz” taşeronlarla, aynı işi “danışmanlık hizmetleri” adı altında yapanlarda güvence altına alınmış oluyor.

Kuşkusuz sermaye sınıfının yasanın bir an önce çıkarılmasında bu denli ısrarcı olmasının tek nedeni halihazırda işleyen taşeron sistemi kayıt altına almak, yani vergilendirmek değil. Kendi çıkarlarını tüm toplumun çıkarlarıymış gibi gösterme zorunluluğunun ustalaştırdığı bir dille, bakın TİSK (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) sözcüsü nasıl gerekçelendiriyor: “Geçici istihdam sayesinde Avrupa’da her yıl milyonlarca kişiye istihdam yaratılıyor. Ülkemizde hem ekonomik hem de sosyal alanda çeşitli katkıları olacak bu yasal düzenleme yoluyla yeni ve ilave istihdam imkanları yaratılarak işsizlikte azalış sağlanacak, özellikle ilk kez iş arayan gençlerin ve kadınların iş gücü piyasasına dahil olmasının yolu açılacaktır”. Şimdi de Özel İstihdam Büroları aracılığı ile Avrupa’daki milyonlarca işçiye ne kadar istihdam yaratılabildiğine, işsizliğe nasıl çözüm bulunduğuna bakalım: Uluslararası Çalışma Örgütü’nün 1997’de imzaya açtığı ve 2000 yılında yürürlüğe giren Özel İstihdam Büroları Avrupa’da göçmen işçilerin, özellikle de gençlerin ve kadınların Avrupa burjuvazisi tarafından daha fazla sömürülmesinin yolu olarak formüle edilmişti. TİSK’in “ÖİB ile Avrupa’da her yıl milyonlarca kişiye istihdam yaratılıyor” dediği uygulama ile Finlandiya’da ÖİB’na bağlı işçilerin üçte ikisi bir yıldan az çalışabiliyor. Fransa’da ÖİB çalışanlarının ortalama çalışma süreleri yılda 1.5 hafta, Britanya’da beş işçiden sadece biri 18 ay çalışabiliyor. Belçika’da ÖİB çalışanlarının üçte biri bir yılda 30 gün-

ÖZEL İSTİHDAM BÜROLARI

den az çalışıyor. Bir yılda çalışılan süre ortalaması Norveç’te üç hafta, Lüksemburg’da 3 ay, Almanya’da bir ay olarak biliniyor. Ancak belirtilen sürelerde iş bulabilen göçmenlerde dahil Avrupa ülkeleri vatandaşlarının büyük bir çoğunluğu 25 yaş altı gençlerden ve kadınlardan oluşuyor. En kötü koşullarda, sosyal güvenlik ve sendikal örgütlülüğün yoksun çalışıyorlar.

Alın size işsizliğe çözüm! Mantar gibi çoğalan İstihdam Bürolarından birine kaydınızı yaptırarsınız ve çağrı beklersiniz. Ne zaman, ne kadar zaman çalıştırılacağınızı bilemeyecek olsanız da, bir umut beklersiniz. Bir yıl içinde bir hafta dahi çalışmış olmanız adınızın işsizler hanesinden silinmesine yetecektir. Hem işsizlik rakamları düşecek hem de asıl olarak sermaye sınıfının ihtiyaçlarına cevap verilebilecektir.

Peki nedir sermaye sınıfını son yıllarda çalışma hukukuna ilişkin üst üste yeni düzenlemeler yapmaya zorlayan, gece yarısı meclisten torba torba yasa çıkartmaya zorlayan? Hatırlanacaktır; 2003 yılında İş Kanununda yapılan değişikliklerle “esnek çalışma” yasallaştırılmış, bugün Özel İstihdam Bürolarına ikame edilen işçiyi en düşük ücretle, ihtiyaç duyulan zaman ve yerde çalıştırma hakkı bizzat işverenlere verilmişti. 2006’da çıkarılan SSGSS yasası ile işçi ve emekçilerin neredeyse tüm sosyal hakları elinden alınmıştı, yine 2006’da Sosyal Güvenlik Kurumu Kanunu ile çalışma yaşı ve emeklilik için gereken prim-gün sayısı yükseltilmiş emekli maaşları düşürülmüştü, vb.. Şimdi de ÖİB ile işçi ve emekçilerin kuralsız, güvencesiz ve belirsiz saatlerde çalıştırılması yasallaştırılıyor.

TÜSİAD, “bu yasa bir an önce yürürlüğe girmelidir” derken burjuvazinin bu ve benzeri yasalara olan acil ihtiyacını şu şekilde açıklıyor: “Çalışma hayatını düzenleyen yasaların işgücü piyasasının ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde ele alınması; istihdam gelişmesi ve uluslararası rekabet gücümüz açısından büyük önem taşımaktadır. İş yerinin ve üretimin sürdürülebilirliğini esas alan, çalışma yaşamının dinamizmiyle uyumlu yasal düzenlemeler toplumsal refaha katkı sağlayacaktır.”

Bugün “çalışma yaşamının dinamizmi” sermaye açısından, işçiyi eskisi gibi tam gün ve sosyal haklarıyla birlikte istihdam etmeye izin vermiyor. Burjuvazi tekelleşmenin geldiği bu aşamada küresel ölçekte dev tekellerle rekabet edebilmek için muazzam boyutlarda sermaye birikimine ihtiyaç duyuyor. Ancak kapitalist sistemin içinde bulunduğu kriz, aşırı sermaye ve meta birikimi burjuvaziye aşırı sömürü ve aşırı kar temeline dayalı kapitalist meta üretimini eskisi gibi kesintisiz sürdürebilmesine olanak tanımıyor. Geçen Ekim ayından bugüne değin başta sana-

yi olmak üzere bir çok sektörde üretim ya tamamen durdu ya da belli aralıklarla sürdürülebiliyor. Örneğin otomotiv sektöründeki Renault, Fiat gibi büyük ölçekli üretim yapan fabrikalarda dahil bir çok fabrika işçilerinin büyük bir kısmını işten çıkartıp, kalan kısmını da 90 günlere varan ücretsiz ya da yarı ücretli izinlere göndererek istihdam edebiliyor.

Bu koşullarda sermaye sınıfı için yüksek maliyetli tüm istihdam yerine sadece ihtiyaç duyduğu sürelerde çalıştırmak üzere, sosyal güvenlikten yoksun düşük maliyetli, düşük ücretli iş gücünün hazırda tutulmasını düzenleyen yasalar acil ihtiyaç durumundadır.

Sermaye sınıfının içinde bulunduğu çikışsızlığa çözüm bulabilmek umuduyla çıkarılan bir yasada işsizlik sigortası fonunun burjuvaziye aktarılmasını sağlayacak düzenleme oldu. 26 Haziran gece yarısı çıkartılan torba yasadan ÖİB ile birlikte çıkan düzenleme uyarınca burjuvazinin nicedir gözünü diktiği işsizlik sigortası fonunun dörtte üçü bütçeye ödenek kaydedilecek. İşçilerin ücretlerinden yapılan kesintilerle birikmiş 42 milyon TL sermaye sınıfına gelir olarak aktarılacak. Burjuvazi ne zaman bu fonun kendi kullanımına açılmasının gerekliliğinden bahsetse "işçinin parasını sermayeye peşkeş çektiymeyiz, yağmalatmayız!" nidalarıyla meydanları inleyen konfederasyonlar yasaların meclisten geçişini sessizlikle izlediler. Muhtemeldir ki, o günlerde yaklaşık 300 bin kamu çalışanının toplu sözleşme görüşmelerinde yürütülen pazarlıkta hükümetin %3 zamdan %8'lere kadar çıkması formalite gereği de olsa seslerinin çıkmasını engelledi.

Alelacele çıkartılan yasalar, alınan "kriz tedbirleri" burjuvaziyi içinde bulunduğu durumdan kurtarmaya yetmiyor, yetmeyecek. Çünkü yaşanan kriz ne salt aşırı üretim krizidir ne de tek başına finans krizidir. Bugün tüm toplumu yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist sistemin çöküş bunalımıdır. Kapitalizm, bir toplumsal sistem olarak gelişen toplumun, gelişen üretici güçlerin ihtiyaçlarını karşılayabilme, toplumsal gelişmeye denk düşecek biçimde üretimi örgütleyebilme yeteneğini çoktan yitirmiştir. Üretimin gün geçtikçe toplumsallaşmasına karşın özel mülkiyetin tekellerde toplanıyor olması ve bu uzlaşmaz çelişkinin en sonu bir avuç azınlık dışında tüm topluma açlık, sefalet içinde bir yaşam sürmesini dayatıyor.

Kapitalist sistem bugün insanlığın gelişiminin, insanca yaşamasının önündeki tek engeldir. Toplumsal üretimin çalışabilir durumdaki tek bir bireyin bile dışında kalmayacağı biçimde yeniden örgütlenmesi bu engelin ortadan kaldırılabilmesine bağlıdır. Ancak üretimin toplumsallaşmasına uygun olarak mülkiyetin, tüm üretim araçlarının, yaratılan tüm zenginliğin toplumsallaştırılacağı bir başka toplumsal sisteme geçildiğinde sadece işçi ve emekçiler değil tüm toplum yarınından emin, yaşamsal kaygılardan kurtulmuş olarak yaşayacaktır. Tarihsel gelişim bu yöndedir. Sermaye sınıfı ne kadar çırpırsa çırpınsın kapitalist sistemin çöküşünü, tarih sahnesinden silinip gitmesini engelleyemeyecektir. Burjuvazinin bu çöküşü engellemek, varlığını biraz daha sürdürebilmek için attığı her adım, aldığı her tedbir, çıkardığı her sömürü yasası kendi ayağının altındaki toprağı oymaktan, içine düşeceği çukuru derinleştirmekten başka bir işe yaramıyor, yaramayacaktır.

YAŞAMAK İLERLEMEDİR

Eskiden kalma alışkanlıklar, bildiklerimiz, yaptıklarımız... hepsinden vazgeçmek ister miydik ya da vazgeçebilir miydik insanlık yararına?

Vazgeçtik desek de kalmaz mıydı az da olsa tohumları eski alışkanlıkların?

İnsan hata yaparak öğrenir derler doğruları, peki ya bu kadar insan hatalarından hiç öğrenmedi mi hala yanlış yapıyorlarsa?

Öğrendiğimiz doğrular kime göre, neye göre doğruluk hükmünü sürdürür ya da başkasına göre yapılan doğrular ne kadar doğru?

Çelişkiler içindeyse yaşamımızın her anı nefes almak mı yaşadığımızı gösteren?

Bir bitkiden ne farkımız kalır ki olduğumuz yeri korurken ya da öğrendiklerimizi taşımazsak birilerine bir kitaptan ne farkımız kalır tozlu kitaplıkta muhafaza edilen?

Bildiklerimizi, öğrendiklerimizi hayata geçirmezsek ne anlamı kalır öğrenmenin?

Etrafımız çevrilmişken tüm çirkinliklerle ve içimizdeki 'ben' duygusunun ufacık tohumları filizlenmek için bir damla su beklerken başarabilir mi insan, insan kalmayı?

Yaşadığımız yer, orada bulunan insanlar mı vermeli gelecek kararlarımızı?

Nasıl ve nerede yaşadığımız değil önemli olan, yaşadığımız yerde neler yaptığımız hayata dair.

Nereye gidersen git iki seçenek çıkarır önüne hayat, ya bardağın dolu tarafından bakarsın hayata ya da boş, hiçbir şey değiştiremeyeceğini bildiğin halde.

Dolu tarafından bakarsan iyimsersin, boş tarafından bakarsan eğer aşırı karamsar.

Her zaman dolu tarafta olmak rahatlık verecekse ve kapatacaksa gözlerini yanlışlara, boş tarafta olup bulunduğu yerin boşluklarını doldurmak değil midir iyi olan?

Bardağın ne dolu tarafında olmalı insan ne de boş ilerlemeli her şeye rağmen.

Bozuk düzende yaşayan insanların tabuları vardır, her adımda üzerine yaftalayabileceği ve onlar için önemli olan bitiş çizgisine en önce kimin geldiği.

Koşup birinciliğe varmak isteyenler varacak elbet, bizler sonradan belki de en son gelenlerden olacağız ve varıp geçeceğiz oradan, yol bitmeyecek bizler için.

Onların sonunu bilmem, bizim sonumuz aydınlık. Zafer günlerinde onların ellerinde hiçbir şeyleri olacak, bizim ise insanlık.

Yaşamak İlerlemektir Bizler İçin

Yaşamak Buradayım Diyebilmektir

Ve Yaşamak Karanlıkta AYIŞIĞI'yla Yol Bulabilmektir.

İzmir'den Mücadele Birliği okuru

ANLATILAN SENİN HİKAYENDİR

02/08/2009

ATV-Sabah Direnişi Sürüyor

Mahkeme kararıyla grevleri 154. gününde durdurulan Atv-Sabah gazetesi ve dergi grubu grevcileri, Taksim'de eylemdeydiler.

"Sabah-ATV grev sürüyor, dayanışma büyüyor / TGS" pankartı açan emekçiler, 6 haftadır önlerine kurulan polis barikadı nedeniyle yapamadıkları yürüyüşlerini bu kez gerçekleştirdiler. İstiklal Caddesi'ndeki yürüyüşe çevredeki insanlar alkışlarla destek verdi.

Galatasaray Lisesi önünde yapılan basın açıklamasında "13 Şubat 2009'da basın tarihinde bir parantez açıldı. Gazeteciler, demokratik hakları, bağımsız haber yapma, haber alma hakkı için greve çıktı. 12 Eylül askeri darbesinden tam 29 yıl sonra herkesin imkansız dediği yerden yürümeye başladık. 10 kişiydik çoğaldık, binlere ulaştık. 17 Temmuz 2009'da yani grevimizin 154. gününde başka bir tarih yazıldı, ona malum tarih dedik. Hukukun eninde sonunda egemenlerin çıkarına işlediğini kitaplardan okumuştuk, mahkeme kapılarında daha açık öğrendik. 169 gün önce bir parantez açtık ve o parantezi biz kapatacağız!" dendi.

Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylem 8 Ağustos günü gerçekleştirilecek bir sonraki Cumartesi eylemine çağrı ile sona erdi.

27/07/2009

Alpagut Madencileri Grevde

Türkiye Kömür İşletmeleri'nden özelleştirme ile özel sektöre geçen Çelikler Alpagut Dodurga Linyit İşletmesi'nde ücret anlaşmazlığı nedeniyle 200'e yakın işçi greve çıktı.

Üç vardiyanın da ocağa inmemesi sonucu Alpagut Linyit'te dört gündür üretim tamamen dururken, işçiler zam taleplerinin kabul edilmemesi halinde grevin devam edeceğini bildirdiler.

Çelikler Alpagut Dodurga Linyit İşletmesi'nde 'acil' hizmetler haricindeki tüm hizmetler durmuş durumda. 200'e yakın işçinin zam talebinin reddedilmesi nedeniyle greve çıktığı Alpagut'ta yangın çıkmaması, ocağın herhangi bir zarar görmemesi için tulumbacılar ve emniyetçilerden oluşan 2-3

kişilik ekip ocağa giriyor. Onun dışında ayak ekibi, baca ekibi, tamirciler ve yol ekibi işi bıraktı.

IBM'de Direniş

5 yıl boyunca ücretlerine zam yapılmayan, 258 IBM Türk çalışanı, grev hakkı kazanabilmek amacıyla Türk-İş'e bağlı Tez-Koop- İş sendikasına üye oldu. İşçilerle patron arasında 26 Mart'tan bu yana yetki tartışması yaşanıyor. Çalışma Bakanlığı'nın başvuru sırasında 209 olan IBM çalışanının yaptığı başvuruyu kabul edip onaylamasının ardından IBM Türk yönetimi itirazda bulunarak konuyu yargıya taşıdı.

25/07/2009

STİL ve AĞ Tekstilde Mücadele Sürüyor Beylikdüzü'nde bulunan Pirinççiler Sanayi Sitesi'ndeki Stil Tekstil'de ücretlerini ve fazla mesai ücretlerini alamadıkları için direnişe geçen işçiler de 17 Haziran'dan bu yana mücadele yürütüyor. Ağ Tekstil'de çalışırken kriz nedeniyle işten atıldıkları gibi ücretlerini, mesailerini, kıdem ve ihbar tazminatlarını alamayan İşçiler ise, 25 Haziran'dan bu yana İkitelli'deki fabrika önünde kararlı bir şekilde hakları için mücadele etmekte.

SİNTER METAL Direnişi

Dudullu Organiza Sanayi Bölgesi'nde 22 Aralık 2008'den bu yana işlerine geri dönmek için direniş başlattılar. İşten atıldıktan sonra işveren tarafından kıdem ve ihbar tazminatları ödenmeyen Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi işçiler, iş yerleri önünden mücadelelerini sürdürmeye devam ediyor.

Açlık Grevindeki Futbolcuya Arkadaşlarından Destek

30 yaşındaki Mahir Kılıç, 3'üncü ve

amatör ligde, 30 yaş üstü futbolcu oynatılması kararına karşı açlık grevi başlattı. Futbolcu arkadaşları da karara tepki gösterdi

TÜRKİYE Futbol Federasyonu'nun statüsü gereği, 3'üncü ve amatör ligde, 30 yaş üstü futbolcu oynatılmamasına tepki göstererek açlık grevine başlayan, çeşitli kulüplerde futbol oynayarak geçimini sağlayan evli ve 1 çocuk babası Mahir Kılıç'a, birlikte top koştuğu, aynı şekilde mağdur arkadaşları destek verdi. Kılıç'ı evinde ziyaret eden arkadaşları, federasyon yetkililerine seslenerek, 30 yaş sınırının kaldırılmasını istedi. Futbolculardan Okan Yücel, şöyle dedi:

"Fatih Terim, bu uygulama ile gençlerin önünü açtıklarını söylüyor. Biz 30 yaşında emekliye ayrıldık. Terim'e sesleniyorum. O da istifa ederek, gençlerin önünü açsın. Biz karın tokluğuna top oynayıp, ailemizi geçindiriyoruz. Kendisi 240 bin TL maaş alıyor."

Geniş çaplı destek gördüğünü söyleyen Kılıç, "Herkesin ilgisine teşekkür ederim. Para yardımında bulunmak isteyenler de oldu. Ama benim amacım para değil. Benim gibi 30 yaş mağduru sporcuların sesini duyurmak. Biz futbola aşık insanlarız, bıraksınlar top oynamaya devam edelim. Kural değişene kadar açlık grevini sürdüreceğim" diye devam etti.

23/07/2009

Halkalı Kağıt Fabrikası'nda Grev

Selüloz-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Halkalı Kağıt Fabrikası'nda işçiler, toplu sözleşme görüşmelerinde patronun sıfır zam önerisine grevle yanıt verdiler. Grevlerinin 9. gününde olan işçiler, talepleri karşılanana kadar mücadele etmekte kararlılar.

70 kişinin çalıştığı Halkalı Kağıt Fabrikası'nda patronunun krizi gerekçesinin doğru olmadığını söylüyorlar. Ücretlerin 500 ile 700 TL arasında değiştiği fabrikada işçiler, ücretlerinin 800 TL olmasını istiyor. Selüloz-İş'in 2005 yılında ilk toplu sözleşmeyi imzaladığı fabrika 24 saat durmaksızın çalışıyor. İşçiler greve çıkmadan önce de üretim tam hızıyla devam ediyordu.

Grev yerine sabah işe gelir gibi gelip, akşam da iş çıkış saatine kadar bekleyen işçil-

er, yemeklerini ve çaylarını de grev yerinde hazırlıyorlar. İşçiler mücadelelerinde kararlı olduklarını belirterek "Eğer patron görüşme talep ederse bu saatten sonra 2009 yılını da kapsayan ücret zammı yeni teklifimiz olacak" diyorlar. Grevin, ücret zamları dışında işyerinde gördükleri hakaret ve tehditlere de bir cevap olduğunu, patronun greve çıkamayacaklar beklentisinin pervasızlığını arttırdığını belirttiler. Patronun krizi bahane ettiği, son dönemlerde işlerin açıldığı ortada iken bunu zamlara yansımaması tepkinin temel noktasını oluşturuyor.

Grev öncesi günlük ortalama 400 ton kağıt sevkiyatı yapıldığı kimi zaman ise bunun 500 tonu bulunduğu söyleniyor.

DÜNYADAN...

01/08/2009

Fransız işçiler fabrikayı havaya uçurmaktan vazgeçtiler

Fransa'da iflas eden otomotiv yedek parça üreticisi New Fabris'in işçileri, hükümetin, ödenmesini istedikleri ekstra tazminatlarının miktarını artıracacağı sözü üzerine, fabrikayı uçuracakları tehdidinden vazgeçtiler.

İşsizliğin yükseldiği Fransa'da, daha önce de işçiler çalıştıkları yerlerin yöneticilerini rehin alma eylemleri yapmışlardı. Fransa'nın doğusunda bulunan Montceau-Mines kentindeki Michelin lastik fabrikasında çalışan yaklaşık 50 işçinin aralarında fabrika müdürünün de bulunduğu dört yöneticiyi Salı gecesi bir odaya kilitledikleri bildirildi. Michelin yönetimi geçen ay yaklaşık 1000 işçiyi işten çıkaracağını açıklamıştı.

24/07/2009

Güney Afrika

Güney Afrika'nın yoksul kasabalarında halk, işsizlik, su ve barınma yetersizliğini protesto etmek için sokaklara çıktı. Gösterilerin 1980'lerden bu yana görülen en büyük kitle hareketi olduğu belirtildi. Güney Afrika'da yaklaşık bir milyon kişi derme çatma barakalarda yaşıyor.

Ülkenin güneybatısında bulunan bölgede zaman zaman bazı dükkanların yağmalandığı, bazı yolların bloke edildiği ve polis araçlarının yakıldığı ifade edildi. Gösterilerde yaklaşık 100 kişinin gözaltına alındığı ve polisin ateş açması sonucu ölenlerin bulunduğu belirtildi.

Güney Kore

Ülkenin kuzeybatısındaki Pyeongtaek kentinde bulunan Ssangyong Motor fabrikasında, fabrikayı işgal eden işçiler işgalin dördüncü gününde polise direnmeye devam ediyor. İşçiler boya bölümünü işgal etmeye

devam ederken, polislerin fabrikaya 50 metre uzaklıktaki konumlarını korudukları bildirildi.

Polisin işgalci işçilere helikopterlerle ve panzerlerle kimyasal bir sıvı püskürttüğü bildirildi. Kimyasal sıvının tiner bazlı göz yaşartıcı gaz olduğu ve işçilerin derilerinde ciddi hasar meydana geldiği ifade ediliyor. Ciltte yanma ve soyulmalara neden olan kimyasal sıvının içeriği bilinmezken, göz ile teması halinde işçilerin kör olma riski bulunduğu bildiriliyor. Fabrikada su bulunmadığından işçilerin toksik maddeleri temizlemesinin mümkün olmadığı belirtiliyor. Yaklaşık bin kadar işçi metal borular, sapanlar ve molotof kokteylleri ile polisle çatışıyor.

Arjantin

Arjantin'in merkezinde yer alan Cordoba şehrinde belediye işçileri mesai ücretlerinin ödenmemesini ve ikramiyelerde kesintiye gidilmesini protesto etmek için iki gündür eylem yapıyor.

Eylemin ikinci gününde işçilere saldıran polis en az 34 kişiyi gözaltına aldığı bildirildi. Polis saldırısı sonucu çok sayıda işçi yaralandı. Eylemci işçilerin yaktıkları lastiklerle yol keserek polise direndiği belirtildi. Polisin işçilere müdahale ederken göz yaşartıcı gaz ve plastik mermiler kullandığı ifade edildi.

22/07/2009

Mısır

Mısır İletişim Şirketi'ne bağlı posta çalışanları Genel Posta İdaresi önünde toplanarak ücretlerinin ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi talepleriyle gösteri yaptılar. Gösteri posta çalışanları tarafından son bir aydır yükseltilem mücadelesinin yeni bir adımı oldu. Yoğun polis ablukası altında gösterilerini sürdüren posta çalışanları tarafından dile getirilen talepler arasında öne çıkanlar, uzun dönemli sözleşmeli işçilere kadro verilmesi ve işçilerin işten çıkartılmasının zorlaştırılması gibi düzenlemeleri kapsıyor.

Al-Minya kentinde Nil nehri üzerinde kentin doğu ve batı bağlantılarını sağlayan köprüyü kesen binlerce taş ocağı işçisi polisle çatıştı. İşçiler yeni vergilerin konulmasını protesto ederken, polisin göz yaşartıcı gaz kullanarak protestoyu dağıtmaya çalışması üzerine polise taşlarla karşılık verdiler.

Mısır'da son iki yıldır tekstil işçilerinin eylemlerine sahne olan Mahalla kentindeki özel Abul-Seba tekstil şirketinde 1000 kadar işçinin üç aydır ödenmeyen ücretlerinin ödenmesi talebiyle başlattığı grev sonrasında çatışmalar çıktı. Genç kadın işçilerin başını çektiği grevci işçiler fabrikanın önündeki ana yolu öğleden sonra 4-7 arasında trafiğe kapattılar. Saat 7 sularında güvenlik güçleriyle çatışan işçiler kadın grevcilere çarpan bir otobüsle çok sayıda aracı tahrip ettiler.

Pazar sabahı yaklaşık 500 işçi fabrika önünde toplanarak üç aydır ödenmemiş ücretleri için greve başlattı. Kimi işçiler işveren tarafından zorla işyerinde tutularak grevcilere katılmaları önlenmeye çalışıldı. Ancak vardiya bitiminde bu işçilerin de grevcilere katılmasıyla ilerleyen saatlerde fabrika önündeki yolu kapatan işçilere polisin müdahale etmesi ve işçilerin taşlarla karşılık vermesi sonucunda çıkan çatışmalar kısa sürede büyüdü.

Nijerya

Üniversite öğretim görevlilerinin grevi altıncı haftasını doldururken, Nijerya Üniversiteleri Kıdemli Çalışanları Birliği (SSANU) de Federal Hükümetin ders harçlarını artırmasını protesto etmek için süresiz ve topyekun genel greve katıldı. Yedi günlük ön uyarı eylemlerinin ardından genel grev kararıyla üniversitelerde faaliyet tamamen durdu.

20/07/2009

Honduras

Uluslararası Ulaşım İşçileri Federasyonu 4,5 milyon üyesini, Honduras Devlet Başkanı Manuel Zeleña'ya karşı yapılan askeri darbeyi protesto etmek için Honduras bandıralı gemileri boykot etmeye çağırdı. Federasyon kendisine bağlı liman işçilerinin Honduras bandıralı kargo gemilerini yükleyip boşaltmayı reddedeceklerini ve bunun özellikle ülkenin kahve ve tekstil ihracatını önemli ölçüde etkileyeceğini bildirdi. Honduras Orta Amerika'nın en büyük tekstil imalatçısı ve ikinci büyük kahve üreticisi ve mallarını genelde ABD'ye satıyor.

Federasyon genel sekreteri David Cockroft ülkenin demokrasiye geri dönmesini sağlamak için Honduras ordusuna gerçek bir baskı uygulanması gerektiğini açıkladı. Protesto eylemi çoğu Honduras bandırasını kullanan diğer ülkelere ait Honduras bandıralı 650 gemiyi etkileyecek. Uluslararası Ulaşım İşçileri Federasyonu'nun 140 ülkede 654 üye sendikası bulunuyor. Boykotun gelecek birkaç ay için depolarda beklemekte olan kilolarca kahvenin ticaretini etkilemesi bekleniyor.

BARIŞ İÇİN TOPL

Bugünlerde herkes devletin “Kürt sorunu”nda yapacağı “açılım”ları konuşuyor. Başbakan R.T Erdoğan’ın “bu konuda çalışma başlattık” şeklindeki sözleri meseleyi gündemin başköşesine oturttu. Kürt halkının özgürlük savaşının tekelci sermaye sınıfının egemenliği açısından oluşturduğu büyük tehdit düşünüldüğünde, olması gereken de budur.

Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalistler, birleşik toplumsal devrimin iki önemli ayağından biri olan özgürlük savaşından çok düşük bir bedel karşılığında kurtulacaklarının işaretlerini alınca, gecikmeden, yeni bir kampanya başlattılar.

Evveliyatını biliyoruz. Önce Cumhurbaşkanı A.Gül, “tarihi fırsat, güzel şeyler olacak” yemlerini birileri yer umuduyla ortaya saçtı. Bu yemlerin üstüne balıklama atlayanların çokluğu insanı şaşırtacak cinstendi. “Liberal” denen burjuva yazarları es geçiyoruz. Çünkü onlar zaten varlık nedenleri gereği, inanmasalar da, o sözlere inandırıcılık kazandırmak için ellerinden geleni yapmak zorundaydılar. Yaptılar da. Tekelci sermaye basınında dörtbaşı mamur bir kampanya başlattılar ve toplumu olmasa da, toplumun “aydın” geçinen küçük burjuva kesimini, devletin “çözüm”e hazırlandığı konusunda ikna ettiler.

Buna bir kez inandıktan sonra sosyal reformistler, küçük burjuva aydın kesim, özellikle de bu kesimin UKH içinde bulunan yazar-çizer takımı tam bir sevindiricilik oldular. Ve işte savaş nihayet bitiyor, bekledikleri huzur dolu günler geliyordu. Bunlara göre “çözüm” için “politik iklim” –bu kavram da onların son parlak yumurtaları oldu- oluşmaya başlamıştı.

Değil miydi daha dün kadar kaleminden kan damlayan Oktay Ekşi, Ertuğrul Özkök gibi yazarlar şimdi Öcalan’ın üstü örtülü de olsa muhatap alınmasını savunuyorlar. Devletin, yavaş yavaş da olsa “çözüm”e yanaştığını bundan daha

iyi ne gösterebilirdi? Az şey miydi bu? (Bu arada geçerken belirtelim ki, kendini pek akıllı sanan solun bu küçük burjuva yazar-çizer takımı bu adamlara, kendilerinin dahi farkında olmadıkları bir önem yüklemekte pek hevesliler. Ağızlarından bir “olumlu” söz çıkmaya görsün, o zaman onlar TÜSİAD’tır, Genelkurmay Başkandır, Hükümettir vb.). Düne kadar “inkâr” politikasında ısrar eden devlet şimdi üstü örtülü biçimde de olsa bu sorunun varlığını kabul ediyor ve üstelik “çözüm” için adım atmaya hazırlanıyordu. Daha ne oldu? Eskiler bu duruma “bundan iyisi Şam’da kayısı” derlerdi.

Aman “çözüm” için oluşan “politik iklim” bozulmasın diye devlete ve hükümete karşı anlayış göstermek gerekir diyecek kadar işi ifrata vardırırlar oldu. Bunlara göre devlet için “empati” kurmak gerekiyordu. Yani, Kürt halkı, kendini devletin yerine koyarak onun baskı ve terör politikalarını anlamaya çalışmalı, ona anlayış ve kendini değiştirmek için zaman tanımalıydı. Eh! On yıllardır baskı ve asimilasyon politikası yürütmüş devletin bunlardan bir çırpıda vazgeçmesi kolay değildi hani. Görülüyor, Kürt halkına gerçek özgürlük yolunu gösterme görevi, yerini, devleti, tekelci sermaye sınıfını, onların kanlı politikalarını mazur gösterme çabasına bırakmış bulunuyor..

Peki, sosyal reformistinden küçük burjuva aydınına kadar geniş bir yelpazede yer alan bütün bu adamların ettiği bunca laf yığını arasında Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkına ilişkin tek sözcük var mı dersiniz? Ya da açık, net, somut, bulanık olmayan bir tek öneri? Çok yaklaşıldı denilen şu “çözüm”ün ne olduğuna ilişkin tek bir düşünce... yok, bulamazsınız. Burjuva sınıfın temsilcilerine duyulan sonsuz bir güven ve kafalarının acınası boşluğunu örtmeye yarayan, “politik iklim” gibi bir yığın içi boş laf dışında bir şey bulmak mümkün değil. Bu durumda bu ahmakça düşünce ve ö-

neri sahiplerine sadece şunu diyebiliyoruz: Kürt halkının böyle ahmak ve akılsız dostları olacağına akıllı düşmanları olsun, bin kat daha iyi.

DEVİRİM KORKUSU

Bunca bilgiç görüntülerine ve üstten alan tavırlarına karşın bu adamlar, tekelci sermaye sınıfı ve faşist devletin –elbette emperyalistlerin bilgisi ve onayı dâhilinde- bu konuyu neden gündemin başköşesine getirip yerleştirdiklerini anlamış değiller. Anlayamazlar da. Çünkü kendisi anlaşılmadan hiçbir önemli toplumsal olayın, toplumsal gelişmenin açıklanamayacağı devrimci durumun varlığını ne görüyorlar ne de kabul ediyorlar.

Oysa öyle uzun uzun teorik izahlara da artık gerek yok; son günlerin güncel gelişmelerine bakıp bunların sınıf savaşı açısından taşıdıkları anlamı kavrasalar kendileri açısından pek fazla bir sorun kalmayacak. Örneğin, A.Gül, devlet kurumları arasında büyük bir uyumun yakalanmasını “tarihi fırsat” olarak açıkladıktan hemen sonra, devlet kurumlarının hem kendi aralarında hem de kendi içlerinde bölünmüş oldukları ortaya çıktı. Tek tek kurumları sıralamanın anlamı yok, Anayasa Mahkemesi ve HSYK’ya bakılsın yeter. Faşist devletin tepesi dar-madağın.

Faşist devleti bu noktaya getiren iç savaştan başkası değil. Tekelci sermaye sınıfının iç savaşı kazanmak için neler yaptığını bir burjuva yazar bakın nasıl anlatıyor: Devlet diyor bu yazar, “polisini ‘işkenceci’ olarak kullandı. Hukukun ve yasanın bekçisi olması gereken devlet hukukun dışına çıkınca, o koskoca örgüt bir çeteye dönüştü. Susurluk çetelerini, Ergenekon’u düşünün. Mafyayla yapılan işbirliklerini, cinayetleri, uyuşturucu kaçaklıklarını, haraç çatışmalarını düşünün. Zaten sakat bir biçimde kurulmuş olan devlet, ‘devlet’ olma işlevini yitirdi. ‘Suç özgürlüğü’, kanserli bir hücre gibi

TOPLUMSAL DEVRİM

girdiği devletin bünyesinde büyüdükçe büyüdü, bütün yapıları kemirdi. Etləri döküldü devletin. Bugünkü haline geldi. Anayasa Mahkemesinin bile Anayasayı çiğneyebildiği bir ülkeyiz. Adli Tıp, Cumhurbaşkanı'nın bile dikkatini çekecek kadar tuhaf işler yapıyor. Devletin içinde JITEM denen ve varlığı sürekli inkâr edilen bir cinayet örgütü var. Bu yapıyla, bizim devlet, bir devlet değil artık.”

Yazarın “kendi devleti” için yaktığı ağrı bir kenara bırakırsak bu sözlerde bizi ilgilendiren en önemli nokta TC'nin artık bir devlet olmadığı şeklindeki belirlemedir. Bu belirlemenin doğruluğundan kuşku duyulmamalı. Zira bunun doğruluğunu somut olgularla kanıtlamak artık çok kolay. Elde bunu kanıtlamak için gereğinden fazla malzeme var. Demek ki, devrimci durumun önemli koşullarından biri olan “dorukta bir bunalım”ın varlığı epey zamandır söz konusu. Devrimci durum saptaması için gerekli diğer koşullara gelince... Ekonomik bunalımın varlığı konusunda tek bir söz bile söylemeye gerek yok; bu herkes tarafından bilinen ve kabul edilen bir olgu.

Kapitalist sömürü, faşist devlet terörü ve ulusal baskı cenderesi arasında sıkışmış işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflarla birlikte Kürt halkı ise, eski biçimde yaşamak istemediklerini artan devrimci kitle eylemleriyle ortaya koymuyorlar mı? Koyuyorlar. Türkiye’de emekçi sınıfların ve diğer yoksul kesimlerin devrimci kitle eylemlerinde, hem eyleme katılan kitle sayısı bakımından, hem de eylemlerin sayısı bakımından büyük bir artışın olduğu tartışma konusu bile yapılamaz. Öte yandan, Kürt halkının özgürlük savaşında nedimli kararlı olduğu ve nasıl bir devrimci ruh hali içinde olduğu biliniyor. Öncesi bir yana, son iki yıldır her ulusal baskı girişiminin Kürt halkında nasıl bir direnişe yol açtığı, Kürt halkının özgürlük uğruna

artan bir direnişle savaştığı gözler önündedir.

Sorunun can alıcı noktası da burada yatıyor. Egemenliğini bu şekilde sürdürmeyeceğini anlayan tekelci sermaye sınıfı ve emperyalistler, birleşik toplumsal devrimin en önemli dinamiklerinden birini ufak-tefek tavizler karşılığında etkisiz hale getirmenin arayışına girmiştir. Bu yeni bir arayış da değil. Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet, toplumsal devrim dalgasının her büyük atılımında Kürt halkının özgürlük savaşını askeri yöntemlerin yanı sıra, ufak-tefek tavizlerle etkisizleştirme arayışına girmiştir. 1991 yılında Demirel’in yaptığı “Kürt realitesini tanıyoruz” meşhur çıkışından bu yana bu politika hep sürmüştür. Bu, bir halkın büyük özverilerle yürüttüğü ve zafere oldukça yaklaşmış savaşı bir tas çorba karşılığında etkisiz kılma arayışıdır.

Şimdi bu tasın içine burjuvazinin neler koyduğuna bakalım. TRT Şeş, köyle-re eski adların verilmesi, Üniversite bünyesinde Kürtçe Enstitünün kurulması, Öcalan’ın yanına birkaç tutsağın götürülmesi, zindanlarda Kürtçe konuşma yasasının kaldırılması. Sosyal reformistlerin ve küçük burjuva aydınların etrafında fırtına kopardıkları tasın içindekiler üç aşağı-beş yukarı bunlardır. Bunlar biraz daha artabilir ya da azalabilir. Hatta bu çerçevede bir genel af, demokratik özerklik ve UKH’nin muhatap alınmasına kadar genişletilebile, bir ulusun feda edilecek kendi kaderini tayin hakkı yanında ne önemi var?

Çünkü birincisi, tekelci sermaye sınıfı ve emperyalistler bu tavizleri özel olarak silahların bırakılması ve UKH’nin tasfiyesi karşılığında, genel olarak ulusun özgürlük hakkının feda edilmesi ve tekelci kapitalist egemenliğin kabul edilmesi karşılığında vermeye yanaşır. Yani tekelci kapitalist egemenlik sınırları içinde kalmayı kabul etmek onlar için olmazsa

olmazdır.

İkincisi, bu tavizlerin ya da reformların diyelim, gerçekleştirilmesi hiçbir biçimde Kürt ulusunun ezilen ulus durumuna son vermez, aksine onun ezilen ulus durumunu perçinler. Tekelci kapitalist egemenlik zemini üzerinde kalmak koşuluyla yapılacak her tür reform ezilen bir ulusa özgürlük getirmek bir yana, olsa olsa onun kölelik zincirlerine bir yenisini ekler.

Ve üçüncüsü, burjuva sınıfla yapılacak her türlü “barış”, demokratik değil, “burjuva barış” olacaktır; yani verili andaki güç ilişkileri üzerine kurulmuş bir “barış” olacaktır. Dolayısıyla, böyle bir “barış”ın ömrü, güç ilişkilerinin değişeceği an ile sınırlıdır. Güç ilişkileri değiştiğinde, yani tekelci sermaye sınıfı ve faşist devletin “artık zamanıdır” dedikleri anda, yaptıkları reformları, tanıdıkları hakları ortadan kaldırmak için nasıl bütün güçleriyle saldıracaklarını görmek için sınıflar savaşı tarihine şöyle bir göz atmak yeterlidir. Irak-G.Kürdistan ilişkileri tarihi bu konuda yeterince aydınlatıcıdır.

Komünistler hiçbir zaman ezilen halkların, emekçi sınıfların boş yere kanlarının akmasından yana olmamışlardır. Dolayısıyla komünistler her zaman barıştan yana olmuşlardır. Ama bu barış, her zaman yeni bir savaşın tohumlarını içinde taşıyan “burjuva barış” değil, demokratik barıştır. Demokratik barışın birinci ve temel koşulu ise sermaye sınıfı egemenliğinin, kapitalist egemenliğin bir toplumsal devrimle yıkılmasıdır.

Bugüne kadar çekilen acıların, dökülen kanların, akıtılan gözyaşlarının boşa gitmemesinin tek yolu budur. Bunun dışındaki her yol, Kürt halkını ve emekçi sınıfları tekrar tekrar acı ve kan deryasına sürüklemekten başka bir işe yaramayacaktır.

Antep Sivas Anmasının Gösterdikleri

En başta şunu belirtmek gerekiyor. Sistemin bilinçli bir şekilde yürüttüğü politik çevirme saldırısı hız kesmeden devam ediyor. Bu saldırı “ya benim belirlediğim sınırlar içinde hareket edersin, ya da seni imha ederim” şeklinde bizlere sunuluyor. Genel olarak devrimci çevrelere, DTP’ye ve de son olarak Eğitim-Sen’e yönelik tutuklamalar politik çevirme saldırısının bir uzantısı şeklinde. Bunun karşısında reformizmin zaten bu saldırıya maruz kalması gibi bir durum söz konusu olamaz, çünkü onlar emeğin mücadelesine sırtlarını çevireli çok oldu. Onlar şimdi kapitalist düzenin amansız savunucuları durumundalar. Yaşanabilir bir kapitalizmi nasıl yaratırız diye düşünüyor, onun mücadelesini veriyorlar.

Sisteme karşı hareket eden gerçek devrimci güçlere ise zor kullanmak da dahil her türlü “mücadele”yi meşru görürler. Bunu deneyimlerimizden biliyoruz. Reformistlerin yeri zaten net. Şimdi ise emek cephesine, onun öncüsü devrimci hareketlere ve Kürt ulusal hareketine yönelik saldırılar öne çıkıyor. Son dönemde Eğitim-Sen’e yönelik “PKK bağlantılı” denilerek başlatılan operasyonlarda bir çok öğretmen gözaltına alındı, tutuklandı. Ve bunun devamı gelir mi hiç belli değil. İşte tam da böylesi bir dönemde Antep Eğitim-Sen’in bu derece CHP’yi de toplantılara katma, imzacı yapma düşüncelerinin altında yatanlar ortaya çıkıyor. Kişilerin niyetlerine hiçbir şey söyleyemedik yok. Fakat bunu kesinlikle herkesin bilince çıkarması gerekir ki; bu bir politik çevirme saldırısıdır ve CHP sevdası da onun bir sonucudur.

Her şeyden önce CHP ile ortak eylem örgütleyenler şunu bilmeli ki yaptıkları tarihsel bir hatadır. Bu hatayı belki kısa bir süre sonra unutabilirler ama emekçi halklarımız bu hatayı şu an bilinçlerine kazımış durumdadır. Ve er geç tarih karşısında bu hatanın hesabını vermek zorunda olacaklardır. Onlar için bu hatadan ne kadar erken dönerlerse emek mücadelesine o ka-

dar fayda sağlamış olurlar diyebiliriz. Kitleleşme düşünceleriyle nitelikten vazgeçenlerin geldiği son nokta ortada. Kitleler böyle tutarsızlıklarla kesinlikle yanınızda uzun soluklu yol yürümezler. Bu şekilde asla kitlelere güven veremezsiniz.

2 Temmuz eylemimiz bütün bunların yanı sıra Alevi Kültür Derneği hakkında da bazı gerçekleri su yüzüne çıkardı.

Bizler şehir merkezindeki eylemden bu sorunlardan kaynaklı çekilince devrimci çevreler olarak Düztepe’de meşaleli bir yürüyüş düzenleme kararı aldık. Bu yürüyüşte de Cemevi’nin eylemimiz karşısındaki tavırları tamamen alevi halkını bizlerden yalıtıma yönelikti. O gün Cemevi’nde bulunan bir çok insan eyleme katılmak istemesine rağmen katılımları yöneticiler tarafından engellenmiş, yürüyüş Cemevi’ne doğru yaklaşınca da Cemevi’nin kapıları kapatılmıştır. Polisler ise “onlar bizden değil” denilerek hedef gösterilmiştir. Hemen ardından düzenledikleri 2 Temmuz anmasına ise birçok demokratik kitle örgütü çağrılmamış, fakat vali ve AKP’li belediye başkanı davet edilmişlerdir. Bütün bunlar Antep Alevi Kültür Dernekleri’nin içinde buldukları açmazın göstergeleridir. Emekçi alevi halkımız devrimcilere yapılan bu tahammülsüzlüğü gördü.

Bu seneki 2 Temmuz anmaları birçok gerçeği su yüzüne çıkardı. Düzenle uzlaşma arayışı içerisinde olanlarla ona karşı uzlaşmaz mücadeleyi savunanları bir bıçak sırtı gibi birbirinden ayırdı. Aynılar aynı yerde toplanırken ayrılar ayrı yerde buluştu. Emekçi alevi halkımız böylesi durumlar karşısında uyanık davranmak zorundadır. Kendisini uçuruma götüren yaklaşımlara karşı tavır geliştirmek zorundadır. Yıllardır baskının ve zulmün karşısında halklarımızın önüne göğsünü siper etmiş ve hala da etmeye devam eden devrimcilerin yanında olarak bütün insanlığın gerçek kurtuluşlarının mücadelesini yürütmelidir.

Antep Mücadele Birliği Platformu

Antep’te bu seneki 2 Temmuz Sivas anmalarında, sistemin politik çevirme saldırısı, sonuçlarıyla kendini gösterdi. Her şey “eyleme katılımın daha fazla olması” gerekçesiyle CHP’nin de toplantılara dahil edilip edilmemesi tartışmalarıyla başladı. Bu tartışmaların başını çekenler ise Eğitim-Sen sendikası oldu. Ve devrimci gruplar hariç bütün sendikaların ve reformist ÖDP, E-MEP, TKP, MESOP ve İHD gibi kurumların da buna ya sessiz kalmalarıyla ya da direk destek vermeleriyle devam etti. Sivas katliamı olduğu dönem sanki başta bulunan parti CHP’nin dışında bir partiymiş gibi, CHP savunucuları ağırlık kazandı. Bu kamplaşmada “eğer CHP’den rahatsız olan varsa onlar toplantıyı terk etsin” yaptırımıyla karşı karşıya kaldık. Bizler de Mücadele Birliği Platformu, ESP ve İşçi Köylü olarak bu platformdan çekilerek kendi eylemimizi örgütlemeye giriştik.

Bu noktada CHP’nin uzun uzun eleştirisini yapmak gibi bir düşüncemiz yok. 80 yıllık katliamcı kimliği, burjuva iç savaşın kurmay partilerinden oluşu fazla söze gerek bırakmıyor. CHP, işçi ve emekçilerin gözünde hiçbir dönem olmadığı kadar yıpranmışken, güç kaybetmişken, sistem tarafından o kadar desteklenmesine rağmen böylesine tükenmişken, bizim ekonomistlerimizin ve reformistlerimizin yaptıkları, tam anlamıyla CHP’yi küllerinden yeniden yaratma girişimidir. Kitlelerin gözünde itibarı kalmayan, eskiyen karşıdevrimci bir partiyi yeniden allayıp pullayarak kitlelere sunma sevdası nereden geliyor?

ZAFERE KADAR EYLEME DEVAM EDECEĞİZ

Merhaba Mücadele Birliği okurları ve emekçileri. Eylemlerinin 86. gününde olan Kent A.Ş. işçilerinin örgütlü oldukları DİSK Genel İş 5 Nolu Şube başkanı Mehmet Çınar'la yaptığımız kısa söyleşiyi sizlerle paylaşmak istiyoruz.

Mücadele Birliği: Bize eylemin bulunduğu durumu anlatır mısınız?

Mehmet Çınar: Bugün eylemimizin 86. günüdür. Bu 86 gün içerisinde birçok eylem ve etkinlik yaptık. İki kez polis saldırısına uğradık. 53 gün şantiyenin içindeydik, 53. gece... Gece operasyonu ile arkadaşlarımızı dışarıya koydular. Herkese ve her şeye rağmen bu direnişin kararlılıkla zafere kadar süreceğini göstermek için buraya çadırlarımızı kurduk. Tabii ki bu sıcaklarda, bu dağ başında sağlıklı ilgili bir takım sorunlarda yaşadık. Kimi zehirli böceklerle de uğraşyoruz. Bir işçi arkadaşım eşini akrep soktu. Onu hastaneye götürüp tedavisini yaptırdık.

Bu süre içerisinde birçok eylem ve etkinlik yaptık. Cevat Durak'ı yerinde rahat bırakmayacağız. Bugüne kadar bu direnişin ne kadar başarılı olduğunun göstergesi, siz de karşıda görüyorsunuz şantiyenin önü barikatlarla çevrili içerisinde polis panzerleri var ve Karşıyaka Belediye'sinin önü aynen böyle. Yani ciddi bir korku var karşı tarafta. İşçileri işten atarken bu hesabı yapmadılar. Kıdem tazminatının işçilere ödenmesi onların işten çıkarılmaları için bir gerekçe değildir. Eğer böyleyse bütün patronlar işçileri kapıya koy-sunlar ondan sonra biz işçilerin haklarını verdik, sorumluluğumuz bitmiştir burada desinler.

Geçenlerde bir ihale daha yaptılar, işi yine taşeron firmaya verdiler. Ve çok ilginçtir ki ihale şartlarını okuduk, Altaş firmasına uygun, koşullarına, araç-gerecine göre düzenlenmiş. İhalenin şart-

larını belediye buna göre çıkardı ve işi adresine teslim etti. Bununla birlikte biz 86 gündür çok açık bir şekilde iş talebimizi dile getirmemize rağmen hiçbir belediye görevlisinden bize cevap gelmemiştir. Bu çok açık ve net ki rantçı anlayışın ürünü olan bir çalışmadır. Ama buna rağmen görüşmelerimiz devam etmektedir. Bu arada AKP milletvekilleri de bizi ziyarete geldi, biz onlara da söyledik işçi arkadaşlarımız üzerinden herhangi bir siyaset yapmanıza izin vermeyeceğiz. Bizim buradaki amacımız işçilerin işlerine geri dönmesidir. Evet, biz işten atıldık ama bizi asıl burada tutan şey taşeron sistemine karşı olmamızdır. Türkiye'de bugün belediyelerin %80'inde artık taşeron (yani taşeron, rantçı anlayışın yanında bir de kölelik sistemidir, örgütsüzlüktür) vardır. Biz bütün işçi arkadaşlarla bunun farkındayız. Bunun farkında olmak bizim için çok büyük bir kazanımdır.

Geçen gün burada bir olay yaşandı, bir sendikacı buraya geldi işçiler domates ve yumurta yağmuruna tuttular onu. Bu bir emek örgütünün temsilcisiydi ama bu direniş başladıktan sonra ve öncesinde Cevat Durak'ın yanında duran bir sendikacı. İşçilere ihanet eden tüm sendikacılar işçilerin bu tür tepkilerini yaşayacaklardır. Hiç kimse işçilerin bu tür tepkilerinden kaçamaz.

Son günlerde bu gelişmeler yaşandı. Bundan sonra biliyorsunuz Kent AŞ. buradan taşındı, eylemlerimizi artık Kent AŞ.'ye, Karşıyaka Belediyesinin önüne ve diğer alanlara taşıyacağız. Eylemlerimizi daha da derinleştireceğiz. Biz bu direnişimizi zaferle sonuçlanana kadar sürdürmeye devam edeceğiz. Biz şube olarak işçi arkadaşlarla direnişimizi devam ettireceğiz ve sonuçta alacağız, buna inanıyorum.

Mücadele Birliği: Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Mehmet Çınar: Mücadele Birliği ilk günden beri hep yanımızda oldu size teşekkür ederiz. Ve sizi hep yanımızda görmek isteriz. Bütün emekten yana güçleri Kent A.Ş. işçilerinin bu onurlu direnişinin yanında görmek istiyoruz.

**KENT AŞ. İŞÇİLERİ
YALNIZ DEĞİLDİR!
YAŞASIN İŞÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

İzmir Mücadele Birliği

15

İŞİMİZİ ELİMİZDEN ALANLARI YENECEĞİZ

Merhaba Mücadele Birliği okurları, emek ve yürek işçileri. Kent AŞ. işçilerinin 86. gününde yine yanlarındaydık. Eylemleriyle ilgili bilgi almak için DİSK Genel İş 5 Nolu Şube Mali Sekreteri Canan'la yaptığımız kısa röportajı sizlerle paylaşıyoruz.

Mücadele Birliği: Bize eylemin bugün itibariyle gidişatını anlatır mısınız?

Mali Sekreter Canan: Bugün eylemimiz ilk başladığı günlerin mücadele ve direniş azmiyle 86. gününde de devam etmektedir. Tabi ki biliyorsunuz Türkiye’de koşullar çok ağır, özellikle bizim eylem sürecimizin bulunduğu koşullar çok ağır. Yani çok zor koşullarda bir eylem azmi sergiliyoruz. Birincisi dünyada ve Türkiye’de yaşanan büyük bir ekonomik kriz var, bizim arkadaşlarımızı böyle bir ortamda haksız hukuksuz bir şekilde kapının önüne koydular. İkincisi işçilere kıdem tazminatları ödendi, özellikle CHP’li kamuoyu tarafından “daha ne istiyorsunuz” gibi bir yaklaşım sergilenmektedir. Üçüncü olarak bu zor koşulda belediyenin, belediye başkanının bize uygulamış olduğu bu operasyonda “işte ben ucuz işçi çalıştıracam, taşeronlaştırmaya gideceğim”, kuşkusuz bu da var işin içerisinde ama bu tamamıyla derin bir operasyon. Yani İzmir belediyelerinin tüm CHP’li belediyelerinin içinde bulunmuş olduğu bir planlamadır bu. Bu sadece Karşıyaka belediyesinin uygulamış olduğu bir anlayış, planlama olmuş olsaydı bu direniş bugüne kadar sona ererdi. Karşıyaka belediyesi Kent AŞ. işçilerinin direnişine karşı tek başına direnemezdi, çünkü biz burada çok derin, çok ciddi bir mücadele veriyoruz. Her alanda varız, 86 gündür bizim geliştirmedeğimiz, yapmadığımız bir eylem, etkinlik çeşidi kalmadı. Bu direnişimize, yapmış olduğumuz bu mücadeleye rağmen, 86 gündür burada bulunmamızın altında yatan neden şudur. Yani İzmir belediyelerinin tamamının taşeronlaştırmayı hayata geçirmesi, tamamının ucuz işçiye ucuz emeğe yönelik bir politika izlemesi, Karşıyaka belediyesinin pilot belediye seçilmesi, bunun burada daha çabuk hayata geçirilebileceği anlayışı, yargısı onlarda oluşmakta ki işte bu direniş zor bir süreçte yürütülmektedir. Bizim tek hedefimiz tek amacımız bu direnişin başarıya ulaşması, işimizi elimizden alanların ellerinden işimizi almak.

Mücadele Birliği: Sendika yöneticilerinin eyleme yönelik nasıl bir etkinlik programları var, öğrenebilir miyiz?

Mali Sekreter Canan: On gün önce genel başkan buraya geldi, toplantılar yaptı. Bize “bu eylem sonuçlanana kadar nasıl bir eylem biçimi, bir etkinlik talep ediliyorsa biz arkasında olacağız” dedi. Yani bu eylemi götüren sizlersiniz, yerelde eylemi örgütleyen sizlersiniz, kuşkusuz bizler de varız, bu eylemi izliyoruz, gözlüyoruz ama sizin yerelde daha iyi görmemiz ona göre davranmanız ve tek hedefin bu direnişin başarıya ulaşması olduğunu söyledi. Bu eylem artık DİSK’in onuru noktasındadır, bizim onurumuz noktasındadır. Bizim bu direnişi olmazsa olmaz başarıyla sonuçlandır-

mamız gerekiyor gibi bir yaklaşımları var.

Mücadele Birliği: Son günlerde yapmayı düşündüğünüz bir eylem, miting ya da etkinlik var mı?

Mali Sekreter Canan: Pazartesi’den başlayarak eylemlerimiz daha da sertleşecek. Eylemlere ara vermemizin nedeni şuydu CHP genel merkez yöneticileriyle İzmir yerel yöneticileri arasında görüşmeler devam ediyor. Eğer bu görüşmelerden sonuç çıkmazsa, hatta Emek Platformu’nun görüşmelerinden de bir sonuç çıkmazsa Emek Platformu ‘biz iş durdurma eylemine kadar götüreceğiz bu işi ve bundan sonraki eylemleri biz yürüteceğiz’ dedi. Tabi onların söyledikleri böyle, ne kadar arkasında dururlar ne kadar durmazlar onu da hep birlikte göreceğiz önümüzdeki süreçte. Biz sendika olarak ve bu direnişin içerisinde emekçi mücadelecilerimizle birlikte Pazartesi’den sonra eylemlerimizi daha sertleştirerek doğru bir şekilde devam edeceğiz.

Mücadele Birliği: Peki son olarak demokratik kitle örgütleri, sendikalar ilk zamanlar eyleme destekte bulunuyorlardı ama son zamanlarda pek göremiyoruz. Sizce neden eyleme destek verilmiyor artık?

Mali Sekreter Canan: Ben ilk günde söyledim şimdi de tekrar ediyorum böyle eylemlerin esas destekleyicileri hiçbir zaman bunlar olmadılar. Gelenler hep devrimci örgütler, demokratlar, siyasi partiler, bu iş için kafa yoranlar, mücadele verenler geldi. Bu tür direnişlerin esas sahipleri olan emek örgütleri yanımızda olmadı, geldilerse de temsili düzeyde geldiler.

Mücadele Birliği: Son olarak Mücadele Birliği’ne söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Mali Sekreter Canan: Biz devrimci örgütlerden ekonomik anlamda en ufak bir şey talep etmiyoruz. Çünkü yapılarını biliyoruz, hangi koşullar altında bu mücadeleyi yürüttüklerini biliyoruz. Ancak onlardan istediğimiz tek şey gelip işçilerle burada oturup işçilere moral vermek, işçilerin yanında olmak, işçilere omuz vermek, onları ziyaret etmek, en azından karşı tarafın psikolojisini bozma noktasında bile olsa destek verilmesidir. Buraya ne kadar fazla ziyaretçi gelse (çünkü karşı taraf bunu izliyor), ne kadar buradaki işçilere sahip çıkılırsa o oranda karşı tarafın geri adım atacağını düşünüyoruz. Bugüne kadar vermiş olduğunuz desteğe ayrıca teşekkür ediyoruz. Hep yanımızda olun.

**KENT AŞ. İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR!
ZAFER SAVAŞAN KENT AŞ.
İŞÇİLERİNİN OLACAK!**

İzmir Mücadele Birliği

AYI I I SANAT MERKEZ

6. KONFERANSI YAPILDI

Ayışığı Sanat Merkezi 6. Konferansı 23-26 Temmuz tarihleri arasında İstanbul Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'nde yapıldı. İstanbul'dan Taksim, Gazi ve Sarıgazi olmak üzere 3 kurum ile Adana, Antep ve İzmir Ayışığı Sanat Merkezleri emekçilerinin katılımıyla gerçekleştirilen konferansın ilk gününde her şube 1 yıl boyunca gerçekleştirdiği etkinlik, eylem ve diğer çalışmaların sunumlarını içeren faaliyet raporlarını diğer sanat merkezi emekçileri ile paylaştı. Çalışmaların gün geçtikçe daha nitelikli bir hale getirilebilmesi için eleştiri, özeleştirilme ve değerlendirmelerin yapılması ile konferansın 1. günü tamamlandı.

2. gün, önceki konferansta belirlenen konular üzerinde görev alanlar bu konularla ilgili olarak hazırlamış oldukları sunumları sergilediler. Bu oturumdan itibaren konferans sadece sanat merkezleri emekçilerine değil, katılmak isteyen

herkese açık olarak sürdürüldü.

Önceki yıldan belirlenmiş olan "Yeni İnsan" konulu program, yeni insanın özellikleri ve bilim, sanat, endüstri, toplum, aşk gibi çeşitli konularla olan bağlantıları üzerine yapılan hararetili tartışmalara sahne oldu.

Üretim sürecinde yeni insanın neleri hedefleyeceği, toplumsal sistemin alt yapısını oluşturan ve en temel belirleyicisi olan ekonomik yapının yeni insanın oluşumu üzerine etkisinin nasıl olacağı ve bunun genel olarak topluma yansımaları ilk oturumun konusu oldu.

2. oturumda ise konu aşkıydı. Fikir zenginliğinin en çok yaşandığı konu bu oldu. Aşkın ne olduğundan, yeni insanın aşkı nasıl yaşadığına ya da nasıl yaşamaya gerektiğine kadar birçok farklı görüş tartışılarak sentez üretilmeye çalışıldı.

Konferansın ikinci gününün son konusu yeni insan ve yoldaşlık ilişkileri oldu. Yeni bir dünya kurma mücade-

lesinde yoldaşlık ilişkilerinin yeni insanın ortaya çıkışını nasıl ve ne kadar etkilediği konusunda hemen herkes mutabıktı aslında. Ortak kanı, aynı yolda yürüyen insanların birbirlerini olumlu etkilemeleri için yaşama amaçlarının, yaşam tarzlarını şekillendirdiği ve birbirleri ile olan bağlarını güçlendirdiği yönündeydi.

Tartışmaların verdiği yorgunluk, akşam olduğunda Ayışığı Sanat Merkezi tiyatro gruplarının gösterileriyle atıldı. Gazi ve İzmir Ayışığı tiyatro grupları çeşitli oyunlarından derledikleri gösterileri ile konferans katılımcılarının karşısına çıktılar.

3. gün de yeni insan tartışmalarına devam edildi. İlk konu "yeni insan ve bilim"di. Bilimin neye hizmet etmesi gerektiğinden, yeni insanın bilim alanında nasıl yer alması gerektiğine kadar pek çok farklı konunun yanı sıra bu alandaki bazı kavramlar ve dolaylı olarak bilimdeki etik kurallar da bu oturum sırasında tartışıldı.

Yeni insanın toplum ilişkilerine geçildiğinde temel bir sosyoloji kuralı bizi karşıladı: Her bireyin bilinci yaşadığı toplumda şekillenir. Öyle ise yeni insanı yaratacak olan da içinde yaşadığı toplum olacaktır ve yeni insanı yaratma mücadelesi toplumu, dolayısıyla toplumsal yapıyı değiştirme mücadelesinden bağımsız değildir.

3. oturumda konu "yeni insan ve sanat" oldu. Konunun girişinde sanatın yeni insanı yaratmadaki rolüne değinmeden önce yeni insanın özelliklerinin saptanması gerektiği belirtildi ve işe yeni insan tasarımı ile başlandı. Bu noktada herkes yeni insanda olması gerektiğini düşündüğü özellikleri saydı. Ortaya bir hayli uzun bir liste çıkınca ve belirtilen özelliklerin bir arada bulunmasının

güçlüğü de belirince ortak hayalini kurduğumuz yeni insanın bugün yaşadığımız kapitalist toplumda var olamayacağı anlaşıldı. Öyleyse yapılması gereken toplumsal yapıyı da değiştirmekten geçiyordu. Bu durumda sanata ve sanatçıya düşen rol de belirmiş oluyordu: Hem mevcut toplumdaki insanları tasarlanmış olan yeni insan olmaya doğru yönlendirip geliştirmek, hem de toplumsal yapının değişmesi için verilen mücadelenin bir parçası olmak.

Günün son oturumunda tartışılan çeşitli konular sonrasında yeni insan kavramı netleştirilmeye çalışıldı. Ortaya çıkan netlik ise yeni insanın sabit bir özellikler kümesi olmadığı şeklinde idi. Çünkü yeni insan aynı zamanda sürekli olarak gelişmekte olan insandır ve aslında tarihin her safhasında var olmuştur. Bizim bugün yeni insan olarak tarif edebileceğimiz insan ise bugünün şartlarına sığmayan, geleceğin insancıl toplumunun insanı olacaktır.

Konferans gündeminin tamamlanmasından sonra sıra müzik dinletisine gelmişti. Adana Ayışığı Sanat Merkezi bünyesinde çalışmalarını sürdüren Grup Umut sahnede yer alarak kendi besteleri ile katılımcılara seslendi. Yaklaşık 8 aydır çalışmalarını sürdüren grubun bu kısa sürede varmış olduğu aşama tüm Ayışığı emekçilerini gururlandırdı.

4. ve son gün konferansın genel değerlendirmesi yapılarak Ayışığı Sanat Merkezlerinin önümüzdeki 1 yıl için çalışmalarını ne şekilde sürdüreceği ve bu çalışmaların genel hatlarının neler olacağına dair bilgi verilen konferans bildirgesi katılımcılara sunuldu.

Son gün olması dolayısıyla tüm sanat merkezi çalışanlarının kendi bölgelerine ve çalışmalarına dönüşleri öncesinde sırasıyla Grup Umut ve Ayışığı Müzik Topluluğu yeni bestelerini paylaşıp halaylarla finali gerçekleştirdiler.

SONUÇ BİLDİRGESİ

1- Ekim ayında tüm sanat merkezlerimize dönük olarak yaşanan saldırının ardından geçen sekiz aylık süreci değerlendiren konferansımız, kimi çalışanlarının tutuklanmasına rağmen Ayışığı çalışmalarının aksamadan sürmesi, hatta

genişlik ve yaygınlık kazanmasını operasyonun boşa çıkartılması olarak görmektedir.

2- Kitle iletişim araçlarının, özellikle de internetin aktif bir şekilde kullanılmasını önemseyen konferansımız, bu alanda başlattığı çalışmaların yetersizliğini tespit ederek, daha etkin ve kalıcı hale getirilmesini görev olarak önüne koyar.

3- Kültür-Sanat-Edebiyat yayınımız ÖNSÖZ'ün beş yılda ulaştığı düzeyin önemli olduğu, ama artık bu düzeyin üzerine çıkması gerektiği düşüncesiyle hareket eden konferansımız, 15 Ağustos-1 Ekim tarihleri arasında "1000 Abone" kampanyası düzenleme kararı almıştır.

4- Konferansımız, uzun zamandır çalışmalarını yürüten müzik gruplarımız Emeğe Ezgi ve Denize Ezgi'nin, başlatmış olduğu albüm çalışmasını 2009 yılı sonuna kadar sonuçlandırmasını talep eder.

5- Konferansımız, 2010 Avrupa Kültür Başkenti İstanbul adı altında yürütülen kampanyaya karşı "Kavgamızın Başkenti İstanbul" adlı alternatif kampanya yürütülmesini hedef olarak önüne koyar.

6- Önümüzdeki bir yıllık dönemde Ayışığı çalışmalarında, atölye çalışmalarına ağırlık verilmesi, herkesin somut sanatsal üretimler ortaya çıkarabilmesi için ön açıcı çalışmalar yapılması, üretimlerin işçi ve emekçilerin mücadele alanlarına taşınması için yaratılmış kimi olumlu örneklerin çoğaltılması karara bağlanmıştır.

7- Devrimci-demokrat aydın ve sanatçılarla sıkı bağlar geliştirip ortak çalışmalar yürütme, varolan sanat örgütlerine katılma genel yaklaşım olarak belirlenmiştir.

8- Başarıyla sonuçlandırılan 6. Konferansımız, 7. Konferansın 2010 yılı Temmuz ayının üçüncü haftası yapılmasına ve "Emeğin Pratik Örgütlenmesi Açısından Sanat" konusunun ele alınmasına karar verilmiştir.

SARIGAZİ FAŞİZME MEZAR OLACAK

Yaklaşık 2 yıldır Sarıgazi halkı baz istasyonlarına karşı bir mücadele yürütüyor. Sarıgazi halkı en son, 7 Temmuz 2009 günü yaklaşık 200 kişinin katılımı ve devrimci kurumların da desteğiyle, Demokrasi Caddesi üzerinde bulunan baz istasyonunun yakınlarında bir eylem yaptı. Sık sık sloganların atıldığı eylemde halk, ev sahibini uyardıktan sonra dağıldı.

O gün, devrimci kurumlara yapılan çağrı üzerine, 8 Temmuz günü aynı yerde buluşmaya karar verildi. Saat 18.00 civarı halkın toplanmasıyla eylem başladı. Bu defa amaç uyarmak değil, yıkmaktı. Ve devrimcilerin de desteğiyle Demokrasi Caddesi üzerinde bulunan baz istasyonu yerle bir edildi. Halk, “bugün size yarın bize” bilinciyle, bu defa Taşdelen’de bulunan bir binanın tepesindeki baz istasyonunu yaklaşık 400 kişiyle yıktı.

Halkın tepkisi büyüktü, yine aynı cadde üzerinde bulunan bir baz istasyonunun yıkımını gerçekleştirmek için sloganlarla yaklaşık 200 kişi yürümeye başladı. Yürüyüş sırasında sık sık “Sarıgazi’de Baz İstasyonu İstemiyoruz”, “Halkız, Haklıyız Kazanaca-

ğız”, “Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek” sloganları atıldı. Yıkım sırasında duvarlara “Baz İstasyonları İçin Saflara”, “Sermaye Sınıfı Yapıyor Halk Olarak Yıkacağız”, “Bizi Yokeden Sermayeyi Yokedeceğiz” yazılamaları yapıldı.

Daha sonra eylemi durdurmak için gelen polislerle halk arasında tartışmalar oldu. Bir polisin kamera kaydı yaptığını gören halk, olaya müdahale ederek kameraya el koymak istedi. Bunun üzerine saldırıya geçen kitle, polisleri taşlarla kovalamaya başladı. Polislerin böyle eylemlerde ne kadar korktuğu da çok açıktı, havaya yaklaşık 20 el ateş açan polisler, arabalara binerek ve koşarak kaçtılar. Bu sırada “Faşizme Karşı Silah Başına”, “Faşizmi Döktüğün Kanda Boğacağız” sloganları atılıyordu.

Son baz istasyonunun da yıkımıyla, Demokrasi Caddesi’nde bir yürüyüş yapılarak, “burjuvazinin malına zarar gelmemesi için elinden geleni yapan polise, Sarıgazi halkı en büyük cevabı vermiştir” denilerek eylem sonlandırıldı.

Sarıgazi’den MB Okurları

İZMİR DİSK

EMEKLİ-SEN ŞUBESİ

BASIN AÇIKLAMASI DÜZENLEDİ

24 Temmuz Cuma günü saat 12.00’de Konak Emekli Sandığı (SGK) önünde Emekli-Sen şubesi, emeklilere yapılan 10 TL’lik maaş zammını protesto etmek için bir basın açıklaması düzenledi. Basın açıklaması sonrasında Başbakan’a demokratik tepkilerini göstermek için PTT’den 10 TL gönderecekler.

Toplanma yerinde “İnsanca Yaşamak İçin Toplu Sözleşme”, “Demokrasi Mücadelesinden Emekli Olunmaz Hak Ve Özgürlüklerimiz İçin Emekli-Sen’de Örgütlenelim” pankartı taşınırken “İşte Emekli İşte Sendika”, “Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz”, “Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek”, “Sendika Hakkımız Engellenemez”, “Baskılar Bizi Yıldırılmaz”, “Emekli Uyuma Hakkına Sahip Çık” sloganları atıldı. Toplanma yerinden Cumhuriyet Meydanı’ndaki PTT’ye doğru yürümek isteyen emeklilere polis izin vermedi. Daha sonra Konak PTT’ye doğru yönelen 100 kadar emekli, basın açıklamasını PTT önünde okumak istedi. Yolu trafiğe kapatmayan polisler emekliler arasında gerginlik yaşandı. Daha sonra kararlı bir tutum göstererek yolu kapatan emekliler basın açıklamasını okudular. Basın metninde AKP hükümeti eleştirilirken, Emekli-Sen’e yapılan saldırılar da dile getirildi. Basın metninin okunmasından sonra temsilen PTT’ye girenler 10 TL’lik parayı Başbakan’a havale olarak yatırdılar. Paranın yatırılmasından sonra basın açıklaması sona erdi.

Son olarak saat 15.00’te Karşıyaka Belediyesi Şantiye tesisleri önünde eylem yapan Kent AŞ. işçilerine destek ziyaretinde bulunacaklarını dile getirdiler ve katılmak isteyen herkesi beraber gitmeye davet ettiler. Kimi demokratik kitle örgütlerinin, sendikaların destek verdiği eyleme bizler Mücadele Birliği olarak destek verdik.

İzmir Mücadele Birliği

ÖĞRENCİLER

HAR(A)ÇLARA KARŞI YÜRÜDÜ

Yüksek Öğretim Kurulu, üniversite öğrencileri arasında ‘haraç’ olarak adlandırılan katkı paylarının, 2009–2010 akademik yılı için yüzde 8 artırılmasını kararlaştırdı. YÖK fakültelere göre katkı payı miktarlarını belirlerken, öğrencilerden alınacak katkı payı miktarları, Bakanlar Kurulunun kararıyla kesinleşecek. YÖK kararıyla katkı payları yüzde 8 artırılırken bu oran ikinci öğretimde ise yüzde 500’e kadar ulaşıyor.

Bilimsellikten ve akademik eğitimden uzak olan üniversiteler YÖK tarafından harçlara yapılan zamlarla eğitimin tamamen ticari bir kurum olduğunu bir kez daha gösteriyor. Kapitalizm krizini aşmak için bin bir türlü yolu deniyor. Bütün her şeye yapılan zamlardan üniversite haraçları da nasibini alıyor.

Haraçlara yapılan zamları protesto etmek için 20.07.09 tarihinde saat:13:00’da Gaziantep Üniversitesi öğrencileri yemekhane önünde toplanarak, ellerindeki dövizlerle birlikte harç zamlarına karşı sloganlarla kampüs içinde yürüyüş yaptılar. Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)’ünde destek verdiği yürüyüş, yemekhane önünden başladı. Yürüyüşte sık sık “Müşteri değiliz öğrenciyiz”, “Harçlara değil burslara zam”, “Eğitim hakkımız engellenemez” şeklinde sloganlar atıldı.

Kampüs boyunca süren yürüyüş üniversite giriş kapısına kadar sürdü. Giriş kapısına gelindiğinde öğrenciler burada bir basın açıklaması yaptılar. Yapılan açıklamada “YÖK’ün yeni bir bilim karşıtı, hukuk dışı, vicdana aykırı bir uygulamasıyla karşı karşıyayız. Çağımız dünyasında tartışılmaz bir değeri olan okuma hakkı ne yazık ki ülkemizde hala parası olana hak görülüyor... Her yıl bizlerden harç adı altında ama haraç mahiyetinde paralar alınıyor. Şimdi şok bir haberle astronomik sayılabilecek oranda zamlar arttırılıyor. Bazı fakültelerde %100 lük zamların olduğunu açıklıyorlar. Bu zamlar bir çoğumuzun okulu bırakmasına sebep olacak.” denilerek eylem sloganlarla son buldu.

ANTEP DÖB

19

“GÜLER ZERE’YE ÖZGÜRLÜK!” YÜRÜYÜŞÜ

KAPİTALİST DÜZENİN AHLAK YASASI

3 1 Temmuz Cuma günü İstanbul Galatasaray Meydanı’nda kanser hastası olan devrimci tutsak Güler Zere için bir basın açıklaması düzenlendi. Saat 19:30’da Taksim Tramvay Durağı’nda toplanılarak İstiklal Caddesi üzerinden yürüyüşe geçildi. Yürüyüş sırasında “Devrimci tutsaklar onurumuzdur”, “Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük”, “Yaşasın devrimci dayanışma”, “İçerde, dışarıda hücreleri parçala”, “Güler Zere serbest bırakılsın” sloganları atıldı.

Galatasaray Meydanı’na gelindiğinde kısa konuşmalar yapıldı. Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) Genel Sekreteri Tayfun Görgün ve İstanbul bağımsız milletvekili Ufuk Uras’ın konuşmalarının ardından Avukat Taylan Tanay tarafından okunan açıklamada;

“Güler ZERE’nin cezaevinde tutulması halinde yaşamını yitireceği, etkili ve yeterli tedavi koşullarının sağlanması için infazının ertelenmesi talebinde bulunulmuştur. Adana Cumhuriyet Başsavcılığı bu talep üzerine Çukurova Üniversitesi Adli Tıp Anabilim Dalından rapor istemiştir. Çukurova Üniversitesi Adli Tıp Ana Bilim Dalı tarafından hazırlanan iki ayrı raporda **YAŞAMININ AĞIR RİSK ALTINDA OLDUĞU, CEZAEVİ VE HASTANELERİN MAHKÛM KOŞULLARINDA BAKIM VE TEDAVİNİN SAĞLIKLI OLARAK YERİNE’ GETİRİLMESİNİN MÜMKÜN OLMADIĞI, İYİLEŞİNCEYE KADAR HAPİS CEZASI İNFAZININ ERTELENMESİNİN** uygun olacağı... belirtilmiştir.

“Bugün toplumun tüm kesimleri ve ilgili bilim çevreleri tarafından güvenilmez olarak nitelendirilmesine rağmen, bu kurumun verdiği raporlar nedeniyle insanlarımız ölüme terk edilmiş durumdadır. Hekim örgütü tarafından mesleğini yürütmesi yasaklanan Nur BİRGEN’in başkanlığını yaptığı bu kurul insanlarımız için adeta ölüm kararları vermektedir. Bu kararlar nedeniyle en son İsmet ABLAK isimli tutsak yaşamını yitirirken; şu ana kadar otuza yakın ameliyat geçiren mesane kanseri Erol ZAVAR, Hidrosefali (beyinde su toplaması) hastası Mehmet YEŞİLTEPE, kanser hastaları Aynur EPLİ, Samet ÇELİK başta olmak üzere onlarca tutsak ise ölümü beklemektedir.” denildi.

Açıklama hasta devrimci tutsakların serbest bırakılması çağrısıyla son buldu. Çeşitli sosyalist dergilerin ve demokratik kitle örgütünün destek verdiği eylem, atılan sloganların ardından sona erdi.

Egemen sınıfın ahlak kuralları, sömürü ve aşırı tüketimciğin sarhoşluğu ile sürerken, sömürülen kabalık kitlede bu düzene karşı reaktif olarak bir ahlak kavramı belirecektir. Çalışmadan tüketen kitleye karşı, çalışan, üreten ve sömürülen kesimin ahlak kavramıdır bu.

Biliyoruz ki üreten ve emeğinin ürünü elinden alınan, kapitalizmin üretici insanı yani işçi sınıfı, ürününün elinden alınmasıyla kendi emeğine karşı yabancı hale gelecek, yabancılaşacak ve güdük bir insan olacaktır. Oysa bir insanın emeği onun yaşama eylemidir. Sadece yaşama eylemi değil psikolojik anlamda yaratıcılığının sembolüdür de. Emeğinin sömürülmesi, o insanın özgür ve bilinçli eylemini çarpıklaştırır. Ve kişi üretim eyleminde yabancılaşmakla da kalmaz, kendi yaşamına ve tüm insanlara da yabancılaşır, kopar. Böylece yaşamın bir aracı haline gelen işçi, alıp satılabilen bir mal haline geldiğini görür. İşte mal haline gelen işçinin başkaldırması gerçekte salt kendisinin değil, temsil ettiği evrensel insanın da egemenliğini geliştirmek amacı taşır.

Ankara katili, Van gölü canavarı

Ve hazine hırsız

Bir lokma ekmek uğruna

Kaldırımlara düşen işçi kıızı

İnsanoğlunun mutluluk kavramı, özgür eylemini ve tüm yaratıcı potansiyelini ortaya koyması ile oluşmaktadır. O halde insanın mutluluğa kavuşması, elbette ki, sömürülme düzeninin ortadan kaldırılması ve emeğin yabancılaşmaktan kurtulması, özgürleşmesi ile gerçekleşecektir.

İnsanoğlunun evrensel olan bu mutluluğa kavuşma eyleminin temsilcisi elbette ki, sömürülen, ezilen üretici sınıfın insanı yani işçisi olacaktır.

Böylece insanın kendi içindeki devriminin getireceği değişiklik, insanın bilincini de değişikliğe uğratar. Güçler karşısında acılara karşı baş eğen insan, böylece başkaldıran insan olur sonunda.

Ağzımı tukayın, çığlıklarımı boğun

Canım daha çok bağırarak isteyecek

Vurun yumruklarımı zincire

Canım zinciri daha çok kırmak isteyecek

Etimi parçalayın

Kemiklerimi dağıtın

BAYRAĞIM olacak kanım

Kemiklerimin üstünde bir başka insanlık yükselecek..

İslahiye’den MB Okuru

SANDİNİSTALARIN ZAFERİNİN 30.YILDÖNÜMÜ VE SAN JOSE TEKLİFİ

Bu Orta Amerika ülkesi Küba'ya karşı korsan saldırılarda emperyalist bir üs olarak kullanıldı. Vahşice bir ablukaya maruz bırakılan halkımızın bağrından binlerce teknisyeni ve üniversite mezunu genci Kosta Rika'da yerine getirdikleri hizmetler için alınmıştı. Buna rağmen Kosta Rika ile Küba arasındaki ilişkiler son dönemde düzelmeye başlamıştır. İki ülke arasında bizi de memnun eden gelişmelere rağmen Amerika kıtamız hakkında içinden geçmekte olduğumuz tarihi döneme dair düşüncelerimi belirtmeliyim.

Bush zamanında Orta Amerika'da oluşturulan yapıyı korumak isteyen Birleşik Devletlerdeki aşırı sağcılar ve Dışişleri Bakanlığı tarafından desteklenen Honduras'daki darbe halkın canlı direnişi karşısında yol alamıyor.

Bu yasadışı girişim, dünya kamuoyunun ve uluslararası örgütlerin hep bir ağızdan mahkum edilmesi sonucu daha fazla sürdürülemeyecek.

Geçmiş yıllarda Birleşik Devletler tarafından desteklenen, örgütlenen ve silahlandırılan darbeci yönetimlerin gerçekleştirdiği vahşetlerin hatırası henüz çok taze.

İmparatorluğun Latin Amerika'ya yönelik çabaları Clinton döneminde atıldı. İzleyen yıllarda Latin Amerika'daki tüm ülkelerin Amerika Zirveleri adı altındaki toplantılarla Serbest Ticaret Antlaşması'na dahil olmaları sağlanmaya çalışıldı.

Bölgede bir serbest ticaret antlaşmasının imzalanması gerçekleşmedi. Dünyanın diğer bölgelerinde ekonomik büyüme yaşandı ve bu durumdan doların uluslararası değişim değeri oldukça olumsuz etkilendi. Dünya çapında yaşanan mali kriz ise durumu daha da karmaşıktı. Bu koşullar altında bölgedeki en yoksul ülkelerden birisi olan Honduras'da askeri darbe olayı yaşandı.

İki hafta boyunca halkın darbeye karşı artan direnişiyle karşılaşan Birleşik Devletler zaman kazanmak için çeşitli manevralar yaptı. Dışişleri Bakanlığı Kosta Rika Devlet Başkanı Oscar Arias'ı Honduras'daki askeri darbeye yardım etmesi için atadı, Honduras halkı tarafından kararlılıkla ve barış içinde yapılan baskıyı kuşatma altına aldı. Latin Amerika'da buna benzer bir olay daha önce yaşanmamıştı.

Birleşik Devletlerin yaptığı hesaba göre Arias'ın Nobel ödüllü olmasının belli bir ağırlığı bulunuyor.

Gerçekte karşı karşıya olduğumuz Oscar Arias ise neoliberal bir politikacıdır. Yetenekli ve iyi bir hatiptir, son derece kurnazdır ve Birleşik Devletlerin sadık bir müttefikidir.

Küba Devriminin zaferinden sonra başlamak üzere Birleşik Devletler hükümeti Kosta Rika'yı kullanarak ve maddi olarak destekleyerek kapitalizm düzeninde de sosyal gelişmelerin sağlanabileceğinin bir örneğini yaratmaya çalıştı.

Bu Orta Amerika ülkesi Küba'ya karşı korsan saldırılarda emperyalist bir üs olarak kullanıldı. Vahşice bir ablukaya maruz bırakılan halkımızın bağrından binlerce teknisyeni ve üniversite mezunu genci Kosta Rika'da yerine getirdikleri hizmetler için alınmıştı. Buna rağmen Kosta Rika ile Küba arasındaki ilişkiler son dönemde düzelmeye başlamıştır. İki ülke arasında bizi de memnun eden gelişmelere rağmen Amerika kıtamız hakkında içinden geçmekte oldu-

ğumuz tarihi döneme dair düşüncelerimi belirtmeliyim.

Esasen Kosta Rika'daki zengin ve iktidarda bulunan sınıfın bir mensubu olan Arias, ülkesindeki bir üniversitede hukuk ve ekonomi eğitimi aldı. Daha sonra İngiltere'deki Essex Üniversitesinde lisans üstü eğitimine devam ederek Siyaset Bilimi alanında doktora-sını verdi. Akademik alandaki unvanlarıyla dikkat çeken Arias, Ulusal Bağımsızlık Partisi üyesi olan Devlet Başkanı Jose Figueres Ferrer tarafından 1970 yılında danışman olarak seçildiğinde 30 yaşındaydı. Bundan hemen sonra Planlama Bakanlığına atanacak, görevine Danile Oduber'in devlet başkanlığında da devam edecektir. 1978 yılında Ulusal Bağımsızlık Partisinden milletvekili olarak Temsilciler Meclisine seçilecek, 1979 yılında partisinin genel sekreteri olacak, 1986 yılında da ilk kez devlet başkanlığına seçilecektir.

Küba Devriminin zaferinden yıllar önce, geleceğin devlet başkanı Figueres Olsen'in babası Jose Figueres Ferrer liderliğinde yürütülen Kosta Rika'daki ulusal burjuvazinin darbe planları yapan orduya karşı silahlı mücadelesi Kübalıların sempatisini kazanmıştı. Batista zulmüne karşı Sierra Maestra Dağlarında savaş verirken Figueres Ferrer tarafından kurulan Bağımsızlık Partisinden silah ve cephane yardımı almıştı. Buna rağmen bizden çok Yankilere yakındı ve sonunda bizimle olan ilişkisini kopardı. Kosta Rika'nın başkenti San Jose'de toplanan OAS Toplantısının 1960 yılındaki 1.Havana Deklarasyonuna yol açtığını da unutmamak gerekir.

Tüm Orta Amerika ülkeleri 150 yıl boyunca, maceracı haydut William Walker kendisini Nikaragua'nın devlet başkanı yaptığı 1856 yılından beri Birleşik Devletlerin sürekli müdahalesiyle karşı karşıya. Buna rağmen Nikaragua'nın yiğit halkı şimdi özgürlüklerini kazandılar ve son nefeslerine kadar onu savunacaklar. Kosta Rika'nın bu yeni durumda bile Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesiyle 1979 yılında dayanışma gösterisinde bulunmasına rağmen destek vermediğini biliyoruz.

Reagan yönetiminin kirli savaşı sonucu Nikaragua kan kaybederken, Guatemala ve El Salvador da Birleşik Devletlerin müdahaleci politikasının bedelini ödüyor, bu ülkeler askeri yönetimlerin altına giriyor, okullarda Birleşik Devletlerin belirlediği doktrinasyon egemen oluyor, kirli para ve silahlar buralara akıtılıyordu. Daniel Ortega Yankilerin Guatemala ve El Salvador'daki devrimci direniş son vermek için yaptıklarını hepimize anlatıyordu.

Birçok sefer Daniel, Arias hakkında şikayet ederken, onun, Birleşik Devletlerin sözünden çıkmayarak barış görüşmelerinden Nikaragua'yı nasıl dışladığını belirtmişti. Sadece El Salvador, Honduras ve Guatemala hükümetleriyle görüşerek Nikaragua'ya antlaşmaları empoze etmek istemiştir. Bu yüzden Vinicio Cerezo'ya minnetleri-

ni iletmiştir. Beş Orta Amerika ülkesi arasında 7 Ağustos 1987 tarihinde Esquipulas Guatemala'da imzalanan ilk antlaşma bu çerçevede düşünülebilir. Bu konu hakkında daha önce hiç bir açıklama yapmamıştım.

Ancak şimdi 19 Temmuz 1979 tarihindeki Sandinista Zaferinin 30. yıl dönümünde Daniel bütün olanları herkesin anlayabileceği bir netlikte, televizyonları ve radyoları başında izleyenlere açıkladı. Konuşmasını aynen alıntılıyorum: "Yankiler onu arabulucu olarak atadılar. Kosta Rika halkına sonsuz saygım var ama o zorlu dönemde Kosta Rika devlet başkanının barış görüşmelerine her Orta Amerika devlet başkanını çağırıp bizi çağırılmamasını unutamam."

"Ancak diğer Orta Amerika devlet başkanları bu tuzağa düşmediler ve ona, eğer burada Nikaragua temsil edilmezse hiçbir barış planı olamayacağını bildirdiler. Tarihi gerçeklerin ortaya çıkması adına bir devlet başkanı Orta Amerika'da Yankilerin kurduğu baskıyı kırma şansını elde etmişti. Devlet Başkanlarının Nikaragua'lı meslektaşlarıyla teması engellenmiş bir şekilde Nikaragua Devriminin çökertilmesi için askeri çözümler masaya yatırılırken bu cesaretli adımı atan kişi Guatemala Devlet Başkanı Vinicius Cerezo oldu. Olayın gerçek hikayesi budur."

Ardından hemen ekledi: "Yankiler hemen Devlet Başkanı Oscar Arias'ı aramaya giriştiler, çünkü onu tanıyorlardı! Biraz zaman kazanmak istiyorlardı, bu yüzden darbeciler kabul edilemez şartlar öne sürmeye başladılar. Halkın anayasal haklarını gasp etmek için darbe yapanların yine o halkla pazarlık yaptığı nerede görülmüştür? Bu haklar pazarlık konusu edilemez, devlet başkanı Manuel Zelaya görevine iade edilecek. Aynen ALBA, Rio Grubu, SICA, OAS ve Birleşmiş Milletler Genel Kurulunun talep ettiği gibi."

"Ülkelerimizdeki sorunlara barışçıl çözümler istiyoruz. Bugün Honduras halkı tarafından yürütülen kavga şiddetin reddedildiği bir kavgadır, Hondurashların çektiği acıların artmaması için bu yol tercih edilmiştir." Daniel burada sözlerine son veriyor.

Bana o dönemi anlattığında Reagan tarafından başlatılan kirli savaşın Birleşik Devletlere gönderilen uyuşturucu paralarıyla finanse edildiğini belirtti. Bu savaşta 60.000 kişi hayatını kaybetti ve 5.800 kişi sakat kaldı. Reagan'ın kirli savaşı sonucunda 300 okul ve 25 sağlık merkezi çalışmaz hale geldi; 150 öğretmen öldürüldü. Savaşın maliyeti ise 10 milyar dolar seviyesindeydi. Nikaragua'nın nüfusu sadece 3.5 milyon kişi. Sovyetler Birliği'nden gelen yakıtın da

kesilmesiyle beraber ekonomi çöküşün eşine geldi. Seçimlere gidildi ve halkın kararına saygı duyuldu. Devrimin kazanımlarına tutunma umudunu kaybetmiş halkın isteğine uyuldu. 17 yıl sonra ise Sandinistalar yeniden zafer kazanarak iktidara geldiler, sadece iki gün önce ilk zaferlerinin 30. yıl dönümünü kutladılar.

18 Temmuz Cumartesi günü Nobel ödüllü arabulucu kişisel olarak ortaya sunduğu barış hamlesiyle 7 madde öne sürdü. Öne sürülen maddeler Birleşmiş Milletler ve OAS kararlarının aksi istikametteydi ve Manuel Zelaya'nın reddetmesi halinde ona karşı beslenen sempatinin ve halk desteğinin azaltılmasını amaçlıyordu. Anayasal devlet başkanı darbecilere heyeti aracılığıyla bir ultimatom göndererek 19 Temmuz Pazar günü herhangi bir yolla Honduras'a döneceğini açıkladı.

Pazar günü öğle saatlerinde Sandinistalar tarafından muazzam bir gösteri düzenlendi ve Birleşik Devletlerin izlediği politikalar mahkum edildi. Orada dile getirilenler çok önemli gerçeklerdi.

ABD için işin kötü tarafı ise darbeci hükümet için yapmakta olduğu zaman kazandırıcı manevra alanının sonuna gelmiş olması. Ancak hala Birleşik Devletler Dışişleri Bakanlığının Micheletti'ye sert bir mesaj göndererek somut bir adım atmasını ne zaman isteyeceği merak ediliyor. Aynı merak ordu komutanlarının Birleşik Devletlerin atacağı adımları önceden bilip bilmediği konusunda da sürüyor.

Olayları biraz yakından takip edenler için gerçek olan şey Micheletti'nin Pazartesi günü barışa karşı olduğudur. San Jose'deki görüşmelerdeki temsilcisi Carlos Lopez Contreras, Arias teklifinin görüşülemeyeceğini açıklarken Zelaya'nın göreve iade edilmesini içeren ilk maddenin tartışılmayacağını belirtti. Darbeyle başa geçen hükümet kendisini rolüne o kadar kaptırmış ki Zelaya'nın aslında Kosta Rika devlet başkanının teklifini kabul ederek oligarşiye hiçbir zorluk çıkartmayacak şekilde ve siyasi olarak bir mağlup olarak ülkeye döneceğini öngöremedi.

Aynı gün yani 19 Temmuz Pazar günü, Arias görüşmelerdeki son durumu aşabilmek için bir 72 saat daha isterken Bayan Clinton telefon ile Micheletti ile görüşüyordu. Görüşme Bakanlık sözcüsü Philip Crowley tarafından "zorlu" bir görüşme olarak nitelendirilen görüşmede neler konuşulduğunu elbet bir gün öğreneceğiz ama Micheletti'nin yüzünü 20 Temmuz Pazartesi günü darbeci hükümet toplantısından sonra

görmek yetti: Anaokulunda öğretmeni tarafından haşlanmış bir anaokul öğrencisinin suratı vardı. Bu görüntüleri ve konuşmayı Telesur aracılığıyla izleme şansı buldum. Diğer yayınlarda ise OAS temsilcilerinin konuşmaları ve Çarşamba günü açıklama yapacak olan Nobel ödülü sahibi arabulucunun beklendiğini dair haberler vardı. Acaba Bayan Clinton'un Micheletti'ye ne söylediğini biliyorlar mıydı, bilmiyorlar mıydı? Belki biliyorlardı, belki de bilmiyorlardı. Belki bazıları biliyordu, hepsi değil. İnsanlar, kurumlar ve kavramlar Washington politikaları için birer araç haline döndü. OAS bünyesinde bugüne kadar yapılan hiçbir konuşma Venezuela Elçisi Roy Chaderton'un kısa ama onurlu konuşması kadar etkili olmamıştır.

Yarın Oscar Arias'ın taştan görüntüsü belirecek, şiddetin etkilenmesi için şu çözümleri hazırladığını bu planları yaptığını ilan edecek. Bence Arias bile Dışişleri Bakanlığının kurmuş olduğu tuzağa düşmüş durumda. Yarın ne yapacağını göreceğiz.

Ne olursa olsun son sözü söyleyecek olan Honduras halkıdır. Halk örgütlerinin temsilcileri ülke içinden veya dışından hiçbir tarafın maşası değil. Halkın ihtiyaçlarının ve sorunlarının farkındalar, duyarlılıkları ve sayıları katlanarak artıyor. Başta ilgisiz olan birçok vatandaş şimdi kavgaya katılmış durumda. Geleneksel partilerin özgürlük, adalet ve insan onuruna inanan dürüst tabanı, partilerinin liderlerini bu tarihi anda takındıkları tavırlara göre değerlendirecek.

Yanki ultimatomuyla karşılaştığında ordunun ne yapacağını hala bilmiyoruz, üst yönetimin subaylara ne emir vereceğini de. Ancak yurtsever ve onurlu olanların tek bir referans noktası vardır: Gaz bombalarına, şiddete ve kurşunlara karşı kahramanca ayağa kalkın Honduras halkına sadakat.

İmparatorluğun son kapisinin ne olduğunu kimse bilemiyor; son görüşmelerden çıkacak sonuca göre Zelaya ülkeye yasal olarak veya yasadışı yollardan mı giriş yapacak bilinmez ama hiç şüphe yok ki Honduras halkı onu gelir gelmez bağrına basacak. Sokaklarda ve caddelerde verdikleri kavga sırasında bu onları kazandığı bir zafer oldu zaten. Honduras halkının kendi tarihini kendisinin yazacağından kimsenin şüphesi olmasın!

Fidel Castro Ruz
21 Temmuz 2009
20:55

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

Güney Kore

Arjantin

Honduras

Güney Afrika

31 TEMMUZ - 3 AĞUSTOS 2009 MUNZUR FESTİVALİ

